

λουσαν Σελήνην, Τὴν τῆς Νυκτὸς καὶ Χ. Ι. Δραγάτην. — ἡ Ροδίσινα Φύσις μετὰ τὸν Γεράσιμον Ἐσπέρην καὶ Ἀρητὴν τοῦ Μέλαντος Δρυμοῦ. — Σέλευκος ὁ Κε. αὐτὸς μετὰ τὸν Ἐθρικὸν Ἰμνον. — ἡ Καλλιερὴν Στάϊλον μετὰ τὴν Mrs Agnes Mauro καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν. — ὁ Πόπος Παναγόπουλος μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιέρηνα καὶ Κροκόπελλον Ἡώ. — ἡ Ἰρις μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδιαν, Ταπεινὸν Ἰον, Φωτοδόλον Ἄστρον καὶ Χρυσὴν Ἀκτὴν. — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ μετὰ τὴν Φωτεινὴν Μαυρομυχάλη, Ταπεινὸν Ἰον, Μικρὸν Πιανίσταν, Ναβαρχον Σάμφων καὶ Κάμρεν Σόλβαρ. — ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὰ τὸν Ψάλλοντα Ρόακα, Φίλανθορ, Τὴν τῆς Νυκτὸς καὶ Χρυσοφάν Πατωλόρ.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Νέον Ἡρακλῆα (διὰ τὴν σύστασιν θάπτειτο μία θανάτη ἐκ 15 φρ. κατ' ἔτος, ἡ ὅποια μοῦ φαίνεται ἠλωσιόλου περιττὴ ἔσται φακέλλον) Δευκὴν Περιστερᾶν (ἔσται τὸ τετράδιον) Τελευταίαν Χελιδόνα (εἶνε δικαίωμα τοῦ συμπληρωθέντος τοῦ τετράδιου νὰ μὴ φανερωθῆ οὕτε τὸ νόμα τοῦ οὔτε τὴν διαμονήν του, καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ γράψῃ ψεύματα—νόστιμα ὅμως) Τριτάτιον Ἀπόλλωνα (ἔσται α:) Ἰριδα, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν, Φάλοσταν (δὲν εἶδα πούθεν νὰ μοῦ γρίψῃς διὰ τὸ Γραμματίον προώριζες διὰ τὸ Ταμειὸν τῶν Ἀπόρων μόνον ἀρ' οὐ ἔλαθα τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου, ἔφαθα καὶ ἀνεκάλυφα τὴν σημείωσιν γραμμικὴν μετὰ μολύβι ἀπὸ πίσω εἰς τὸ φύλλον τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων) Ἀρατορ (δὲν σου φθάνει πού ἐξήρνησας τὸ Φάληρον θέλεις νὰ μοῦ τον πᾶρῃς καὶ εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων;) Ἑλληνικὸν Τορπιλοδόλον (ἰδέαι ἡ ἰδέαι σου νὰ γίνῃ Ἰμνος διὰ τὴν Ἐκκοσαστηρίδα, καὶ θὰ τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν) Κανκασιάν (χαίρω πολὺ) Μακρολέξαν (ἐτελείωσαν ἡ φάμπρικες; τὸ Συμπαν δὲν τὸ ἤξερῃς;) Φίγ-Μου-Ἀῆ (καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, ἡ μάλλον καὶ τὰ τρία μαζί μετὰ τὸν Γιούλιον — θὰ διακρίσω ἕνα τὸ ἔτος) Σκαριδάκι, Ἀρράτο Γουρουνόπουλο (τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν ἀνουπονησίαν ἕως νὰ μάθῃ διὰ τί ἐστάθη ἔξωρα ὁ ἄ Ἀλθρανός!) Χειμωνιάτικὴν Διακάδαρ (ἂ, μπὲ! μπὲ! σ' ἐγέλασαν ὁ Ἀναγίας εἶνε... ὁ Ἀναγίας) Φιλάμωνια, Ἰππότην Γουλιέλμου (καὶ διαίτ δὲν λέγεις νὰ σου στέλλουν τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ Λύκειον; μήπως ἀπαγορεύεται;) Ναυτοπούλαρ, Ἑλληνοπούλαρ, Ἀγγερινὸν (θερμότητα συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀρραδῶνας τῆς ἀκαπητῆς ἀδελφῆς σου τὰχιστα θὰ ληρῆθῃ φροντίς περὶ τῶν καθυστερουμένων Μ. Μυστικῶν) Λούσιον (ἀπαντοῦσα εἰς ἐπιστολήν τῆς ἀδελφῆς σου, δι' ἧς μοῦ διεβίβατες ἀσπασμοὺς) Θέλωσαν (εἰς τὴν Κόλασιν; ὄχι, δὲ καὶ τὸσον πολὺ) Διμορθάλασαν τοῦ Μεσολογγίου (ἔσται α:) Ἀστρο Λαγουδάκι (σοῦ ἔσται μίαν Δέσμη) Ὀμιχλῆν τῆς Ἀγγλίας (φαντάζομαι τὴν χάραν σου ὅταν εἶδες ἔφαθα τὸν καλὸν παπποῦν σου) Γ. Ἀλεξανδρίπουλον, Πεζονάτην (πολὺ καλὸν μοῦ ἔφαθ' ἐπὶ τοῦ ποίημά σου, μ' ἔλα του τὰς ἐλλείψεις) Τί με μέλει (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθωκα εὐχαριστίας τὸν κ. Ἄδλιγον διὰ τὴν κολακευτικώτατην του Γνώμην) Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα (μὰ τί ἔγινες;) Νικόλαορ Δεκαβάλλον (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον) Καλλιερὴν Παπαρικόλην (ἔσται α:) Ποσόλαρ Κυριακοπούλου (ἔσται α:) Μαρίαν Στουάρτ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (λοιπὸν ἂς ἐπισημωπῆ ὅλοι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε καλοὶ, ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει νὰ κἀνωμεν περισσότερους) Ἀσπερίσσαν Νύκτα (τὸ ἔσται ταχυδρομικῶς ἕως τὸ λάβῃς ἀργότερα, διότι συμβαίνουν συχνὰ τοιαῦτα ἀργοπορία; νὰ με εἰδοποιήσῃς) Ἐμπειδοκλέα κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου θάπαντησῶ εἰς τὸ προσχέει. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κλειθῆται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φοκέλλου, ἕν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1. 560. Δεξιγυφός. Εἰς θεὸν ἂν προσκολληθῇ Μίαν νῆσον μας γνωστὴν, Χωρὶς κόπον θάναστῆς Ἐν' ἀρχαίον ποιητῆν. 561. Συλλαβόγυφός. Δύο νότας μουσικῆς—καὶ ἐνὸς πουλιῦ φωνῆ, Δείχνουσε τὴν κεφαλήν—τὴν ἐντέλειαν γυμνῆ. 562. Ἀναγνωμμασιδός. Τὴν οὐρὰ μὲ τὸ κεφάλι Ἐναλλάξ ἐνὸς συνδέσμου Μεταθέσεις, καὶ προβάλλει Ποῦ βουδὸν, σὺ πλέον πέσ μου! 563. Συλλαβικὸν Τρίγωνον. 1. Τὸ πρῶτόν μου ἐδέξατο τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας. 2. Τὸ δευτέρον μου θὰ εὐρῆξῃς τὰς ἀνωνομίας. 3. Τὸ τρίτον μου μικρὸν νησί πού μοῖλις θὰ τὸ εὐρῆξῃς. 4. Τὸ τέταρτόν μου μετοχὴ πού εὐκόλα θὰ εὐρῆξῃ. 564. Βέλος. * * * * * Νὰ συμπληρωθῶν οἱ κάθετοι ἀστερισκοὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος ἢ στρατηγοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θάποτελέσω δύο λέξεις (ἐν ἐπιπέδῳ χρονικόν καὶ ἐν ἐπιπέδῳ χωρικόν), ἐκάστη τῶν ὁποίων θάποτελεῖται ἐκ τριῶν στοιχείων, ὥστε τὸ ἐν τῷ μέσῳ κοινὸν θὰ χρησιμεύῃ ὡς τελικόν τῆς πρῆς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὡς ἀρχικόν τῆς πρῆς τὰ δεξιὰ. Κατὰ τὴν αὐτὸν τρόπον, κάτω, συμπληρωμένων τῶν στιγμῶν, θάποτελεσθῶν 8 λέξεις. Ἡ τοὶ δεξιὰ: 1, συνήθης προστακτικὴ. 2, Πρῶσωπον τῆς Γραφῆς. 3, πρῶσις. 4, Νῆσος. Ἀριστερὰ: 1, σύνδεσμος. 2, χρονικὴ διαίρεσις. 3, μέλος τοῦ σώματος. 4, ἀνωνομία. 565. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 4 8 = Ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις. 2 4 8 6 8 = Δῖσθημα. 3 4 7 4 5 5 6 8 = Ἀρχαίος Βασιλεὺς. 4 5 5 6 8 = Ζῶον. 5 6 7 6 8 = Μέρος τῆς Γῆς. 6 8 8 1 = Ὅρος. 7 4 5 6 8 = Συστατικόν τοῦ σώματος. 8 1 2 6 8 = Νῆσος. 566—567. Μεταμορφώσεις. 7.—Ἡ Νῆσος διὰ 4 μεταμορφ νὰ γίνῃ Πόλις. 5.—Ἡ Ἄξις δι' 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Βυθός. 568—572. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς εἰδητοῦστος γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσι ἄλλας τόσας λέξεις: Πόρος, ἄρισ, ὄροσ, ἀδελφός, φύλιξ. 573. Δογοπαίγιον. Ποῖα πόλις γράφεται μετὰ κάππα; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσοφάν Πατωλόρ

574. Μεθοδοισχίς. Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἥρωος. 1, Ζῶον. 2, Πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας. 3, πόλις τῆς Ἰταλίας. 4, Νῆσος. 5, σύνδεσμος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιουκ Ἐλεφαντίου 575. Πρόβλημα. Μίος κλίμακος ὅταν ἀνέρχεται τις τὰς βαθμίδας ἀνὰ δύο, εἰ: τὸ τέλος τοῦ ὑπολείπεται μία· ὅταν ἀνὰ τρεῖς, ὑπολείπεται δύο· ὅταν ἀνὰ τέσσαρας, ὑπολείπεται τρεῖς· ὅταν ἀνὰ πέντε, ὑπολείπεται τέσσαρες, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἄλλ' ὅταν τὰς ἀνέρχεται ἀνὰ ἑπτὰ, (ἐνοεῖται ὅτι ὁ ἀναβαίνων θὰ εἶνε ὁ Γίγας τοῦ Γιούλιου) δὲν ὑπολείπεται οὐδεμία. — Πόσας βαθμίδας ἔχει ἡ κλίμαξ; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνάιας, Ἀθῆναι 576. Φωνηεντόλιπον. * * * * * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Π. Δριβα 577. Ἑλληνοδύμῳνον. ἀη-αη-ηαι-εα-εα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιλανζολικου Νεῦτου 578. Γοῦφος. ΜΕΤΡ=προ ΤΠ=Η. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουσιου ΑΥΣΕΙΣ τὰ κρυμτικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 καὶ 25 Ιουλίου ἰ. 1. 390. Ταῶς (τὰ, ὅς).—391. Πῶμα, πῶμα.—392. Ὄσσα, ἄσος.—393. Μῖσος, μῖσος. 394. Α Ν Ρ Ο Μ Α Τ Ε Ν Υ Φ Α Ι Ο Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ Κ Λ Μ Α Ο Α Τ Ε Μ Α Ο Α Ι Σ Ε Λ Ε Υ Κ Ο Σ 396.—397. 1, Πῆτε ἀπίθανον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος; Πόσον ἐτῶν; 2, Ποῖος ἐβραβεύθη εἰς τὴν Ἐκτὴν Κυριακήν; — 398. — 400 1. Πῶλος, Βῶλος, βέλος, ἔλος, ἔλος, ὄρος, ἄρος, ἄριος, ἄριστος. 2, Ἄριστος, ἄριστος, ἄριος, ἄριος, οἶνος, ὄνος. 3, Λάρος, Πάρος, πόρος, ὄρος, ὄρος, σός, σός, μῦς. — 401.—403. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος χ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: βράχος, χαλκός, χνούς, χεῖλος, φύκος. — 406. ΡΗΝΟΣ (1, ΣΥΡΟΣ. 2, ΔΗΜΗΤΡΑ. 3, ΜΙΝΟΣ. 4, Μεσολογγιον. 5, ψεύστης). 407. Κομήτης (κόμη, τῆς).—408. Λάρος, Πάρος, φάρος, χάρης, βάρος.—409. Ἐρις. 410. ΑΓΙΑ [ἀγία, ἀνία, ἀμην, ἄραφ, ἀνία, ἀνία, γὰ, ἴνα, αἶμα, ἀήρ, νά]. ΑΜΗΝ 411. Α Α Σ ΑΡΑΨ Ρ Α Ο Β Β Ι Α Γ Λ Α Ο Π Η Τ Ν Κ Κ Ι Η Α Α Σ 412.—416. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς λέξεως ἄρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κατὰρα, ἀραία, μαραινῶ, τιάρρα, Α Α Σ 417.—419. 1, Ὁ κηρὸς παράγεται ὑπὸ τῶν μελισσῶν. 2, Ἀργίη μῆτηρ κακίας. 3, Πέ μου ποῖους φίλους ἔχεις; νὰ σου πῶ ποῦ δρόμο τρέχεις.—420. Πάτιν Ἰωάννης, διότι δὲν ἠρώτησεν διὰ τὸ ἐπώνυμον.—421. Ἄσταν ρεμβάζων μὴ φανῆς, Σόλωνα λάβε σύμβολον.—422. ΜΑΔΑΚΑ, ΕΛΕΦΑΣ, ΜΥΚΑΛΗ (1, ΜΕΜΡΙΣ. 2, ΑΛΓΙΣ. 3, ΔΕΚΝΗ. 4, ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ. 5, ΚΑΔΑΜΟΣ. 6, ΑΣΗΡ).—423. Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶ ἐγκλίμως δοθέν.—424. Περὶ πλείονος ὄξαν καλὴν ποιοῦ ἢ πλῆστον μέγαν κταταλίπειν.—425. Τῷ δυστυχούντι μὴ ἐπιγέλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγνωσμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Δι' ἀσυνδρομαί ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
Περίοδος Β'—Τόμ. 5 ^{ος} .	Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1898	Ἐτος 20 ^{ον} .—Ἀριθ. 41

Ἡ ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια' ἴδε σελ. 313) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

«Εἰς ἔργον!» εἶχεν εἶπη ὁ πλοίαρχος Ἀλὸν Γκὺ καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης στιγμῆς, οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ ἐργάζονται μετὰ ζήλου. Δὲν εἶχαμεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν. Τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου ἦτο τὸ σπουδαιότερον πάντων. Ὅσον διὰ τὰς ζωοτροφίας, ἡ γολέττα μας εἶχεν ἰκανὰς διὰ πληρῆς σιτηροσίου καὶ διὰ δεκαπέντε ἀκόμη μηνῶν. Ἐπομένως οὔτε πείνα μᾶς ἠπέλει, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον δόψα. Τὰ βαρέλια τοῦ οἴνου, τοῦ οὔσια, τοῦ ζύθου καὶ τῆς ρακῆς, δὲν ἐπεεράχθησαν σχεδὸν διόλου καὶ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἂν μας ἔλειπεν, ἠδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὄγκοπαγου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρισκόμεθα. Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ πάγος, εἴτε ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἐσχηματίσθη εἴτε ἐκ ποταμίου, οὐδέποτε εἶνε ἀλμυρὸς κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεάν κατάστασιν, τὸ ἄλλας ἀποβάλλεται καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἀπεφάσισαν ἐν πρώτοις, διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ γολέττα, νὰ ἐκφορτώσων πᾶν ὃ,τι εὐρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπειτα οἱ ἴστοι καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαρτήματά της θὰ ἐλύοντο καὶ θὰ μετεφέροντο ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου. Ἐπρεπε νὰ εἶνε ὅσα τοῦ δυνατόν ἐλαφροτέρα, νὰπαλλαχθῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔματος, διὰ τὴν δύσκολον καὶ κινδυνώδη καθέλκυσιν. Τοῦτο θὰ ἐπέφερε βραδύτητα ἡμερῶν τινων ἄλλα τὸ ἐγγεῖρημα θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὄρους, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ καθέλκυ-

σιν, ἡ φόρτωσις καὶ ἡ ἐξάρτυσις δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας. Ἐκτός τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου λόγου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαίος. Εἶπον ὅτι ἡ θέσις τοῦ Ἀλβράνοῦ ἐντὸς τῆς χαράδρας τοῦ ὄγκοπαγου, ἦτο ἐπισφαλέςτατη. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διέτρεχε τὸν κίνδυνον μετατοπισθῆ καὶ νὰ κατακυλήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄν δὲ κατεποντίζετο οὕτω μετὰ ὄλας τὰς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγίνόμεθα ἡμεῖς; Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεφορτώθησαν τὰ κινώματα τῶν παστῶν κρεάτων, τῶν ξηρῶν ὄσπριων, τῶν ἀλεύρων,

τῶν διπύρων, τοῦ τεύου, τοῦ καφέ κτλ. ὡς καὶ τὰ βαρέλια τῶν διαφόρων ποτῶν, καὶ ἐποθετήθησαν ἐν ἀσφαλεῖς εἰς κοιλώματα, πλησίον τοῦ Ἀλβράνοῦ. Ἐπίσης ἐλήφθη φροντίς περὶ τῆς λέμβου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων της, ἡ ὅποια ἐξησφαλίσθη ἐντὸς κοιλώματος, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας μακρὰν τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ Ἀλβράνοῦ, ὅπου ἡ φρούρησις θὰ ἦτο διαρκῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τὸν φόβον τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὄπαδων του. Καὶ μετὰ τὸ φορτίον, τὸ σκάφος ἀπηλλάχθη τῶν ἰστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτημάτων, λυθέντων καὶ μετακομισθέντων. Αἱ ἀκόλουθοι τρεῖς ἡμέραι, 19, 20 καὶ 21 Ἰανουαρίου, κατηλωνθήσαν καθ' ὅλοκληρίαν μετὰ τὰς ἐργασίας ταύτας. Ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἀλβράνοῦ, ἐπήχθησαν ἀρκεταὶ σκηναὶ αὐτοσχεδίοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐποθετήθησαν αἱ κλῖναι τῶν θαλαμισκων μας καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ πληρώματος. Εἰς τὸ βάθος, κάτωθεν μιᾶς ἐπικλινούσας πλευρῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἠδυνάτο τις νὰ ἀναρριχηθῇ μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ὄγκοπαγου, ἐποθετήθη τὸ μαγειρεῖον τοῦ φίλου μας Ἐνδικόττου. Ὅρειλὼν νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τῆς κοπιώδους ἐργασίας, ὁ Χῆρνε ἐπέδειξε ζῆλον ἀμειπτον καὶ δραστηριότητα πολὺτιμον. Μήπως εἶχε μετανοήσῃ διὰ τὴν προτέραν τοῦ διαγωγὴν; Μήπως εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἡ κοινὴ σωτηρία ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ὀμόνοιαν καὶ ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν; Δὲν ἠμποροῦσα νὰ μαντεύσω τί συνέβαινε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Ἄλλ' εἶνε περιττόν νὰ εἶπω, ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνοῦ, ὁ πρῶτος ὑπὸ ἐποψίν ἀντοχῆς καὶ ζήλου καὶ τυφλῆς ἀφοσίωσως, ἦτο πάντοτε ὁ Δίρκ Πέτερς. Καὶ ὅταν τὸν ἐβλεπα, ἐργαζόμε-

Ἐξηθρωμένος, συντριμμένος, ἀποσυντεθειμένος, ὁ Ἄλθρανός ἐφέρετο ἕως κάτω. (Σελ. 323, στήλ. α')

νον κάποτε πλησίον του Μαρτίνου Χόλτ, ο οποίος δεν παρέλειπεν ευκαιρίαν δια να τον πλησιάσει, μεθ' όλην τήν επίμονον επιφυλακτικότητα του μιγάδος, έσυλλογιζόμενα μετά φρίκης πόσον θα μετεβάλλοντο τα αισθήματα του νυν ευγνώμονος ιστορράφου, αν έξαρνα τώ απεκαλύπτετο το τρομερόν εκείνο μυστικόν περί του αδελφού του, — μυστικόν, το όποιον εύτυχώς ούδεις άλλος έγνώριζεν, έκτός έμού και του Δίρκ Πέτερς.

Ενώ έξεταλείτο ή εκφόρτωσις, ο πλοίαρχος Λάν Γκν και ο ύποπλοίαρχος έμελέτων το δύσκολον ζήτημα της καθελκύσεως. Ο Α λ β ρ α ν ο ς εύρισκετο ήδη εις ύψος εκατόν ποδών από της έπιφανείας της θαλάσσης και δια να καθελκυθή, έπρεπε να όλισθήσθ δια κοίτης, ή όποία θάνασκάπτετο επί της δυτικής κλιτύος του όγκοπάγου, άκολουθούσα γραμμήν πλαγίαν, μήκους τριακοσίων περιπου όργυιων. Δια τούτο, ένφ μία όμάς υπό τας διαταγάς του ναυκλήρου κατεγίνετο εις την εκφόρτωσιν της γολέττας, δευτέρα όμάς, υπό τας διαταγάς του Τζεμ Βέστ, ήρχισε να χαράσσει την κοίτην δια της άνωμάλου πλευράς του πλωτού όγκοπάγου.

Πλωτού ;... Όχι! το λέγω εκ συνήθειας, διότι, ως γνωρίζετε ήδη, ο όγκοπάγος μας δεν έπλεε. Τούτο θα έξηκολούθει άρά γε επί πολύ ; Η βάση του δεν θα έπεριτρώγεται μετ' όλίγον και δεν θάπεσπάτο από τον πυθμένα ; Άλλος όγκοπάγος δεν θα έρρίπτετο επ' αυτού, και με την σύγκρουσιν δεν θα τον έξεκολλούσεν ; Άγνωστον.

Με τας διαφόρους έργασίας έφθάσαμεν εις την 24 Ιανουαρίου. Η άτμοσφαιρά έξηκολούθει να είνε μάλλον γλυκεία, ή θερμοκρασία διατηρείτο άμείωτος (70 και 78 Κελσίου άνω του μηδενός,) και το πλήθος των πλωτών όγκοπάγων τριγύρω μας ήξανε όλονέν. Ο Χάρδης ήρχισεν ήδη να έπισκευάζη το σκάφος του Α λ β ρ α ν ο υ, και έν τώ μεσφ της σιωπηλής εκείνης έρημίας άντήχουν τα κτυπήματα των σφυρίων και οι κρωγμοί των θαλασσίων πτηνών, τα όποια περιύπαντο περί την κορυφήν του εκ πάγου βουνού.

Συχνά συνωμίλουν μετά του πλοίαρχου Λάν Γκν περί της άξιοθρηνήτου καταστάσεώς μας και περί της προβληματικής σωτηρίας μας. . . Επίσης και ο Ούρλιγκερλχη, όσάκις δεν είχε έργασίαν, μ' εύλόγιαζε και ήρχιζε την φλυαρίαν. Ο ναύκληρος βαρέως έφερε την άποτυχίαν της έπιχειρήσεώς μας, και έροβείτο πολύ δια το μέλλον. Τον άπήλπιζε προπάντων ή ιδέα, ότι ήμπορούσε να μη έπιστρέψη ποτέ εις την Κεργαιλάνην, και να μη επανιδή πλέον το Ξενοδοχείον του φίλου του Άτικινς,

τήν εύμάριαν του όποιου άνεπόλει μελαγχολικώς, συγκοινωνών αυτό προς τον πάγον, ο όποίος μάς έφιλοξέει τώ ρα. . . Άλλά μία φωνή ή όμιλία του μοι έφάνη πολύ περισσότερο ένδιαφέρουσα. Έπρόκειτο περί του Χήρνε, και ιδιαιτέρως περί των σχέσεων αυτού προς τον Μαρτίνον Χόλτ, ο όποίος, κατά τον ναύκληρον, τώ έδείκνυε περισσότερο του δέοντος έμπιστοσύνην.

— Μίαν ήμέραν, μου είπε, τους άκουσα τού ώμιλουσαν μαζί. . . Και αν ήξούρατε τί έλεγαν, κύριε Ζώρλιγκ ! . .

— Και πού, να το ήξούρω !

— Μιλούσαν για τον Δίρκ Πέτερς, και ο Χήρνε του έλεγε : « Δέν πρέπει να σου κατοφαιίνεται, μάστρο-Χόλτ, αν ο Πέτερς δεν σε πλησιάζη πολύ και αν δεν δέχεται την φιλίαν σου και την εύγνωμοσύνην σου. . . Καθόλου παράξενον ! Συλλογίσου, ότι υπηρέτησεν εις τον Κ ρ ά μ π ο ν, και ήλι με τον αδελφόν σου Νεδ, αν δεν σφάλω. . .

— Πώς ; το είπε αυτό, ναύκληρε ; άνεκραξα. Άνέφερε τον Κ ρ ά μ π ο ν ;

— Ναι . . . τον Κ ρ ά μ π ο ν .

— Και τον Νεδ Χολτ ;

— Άκριθώς.

— Και τί είπεν ο Μαρτίνος Χόλτ ;

— Είπε : « Ο δυστυχισμένος μου αδελφός ! . . κ' έγώ δεν ήξούρω πώς χάθηκε ! . . Ίσως σε καμμία στάσι, μέσα 'ς το πλοίο, θα πήγη να υπερασπισθή τον πλοίαρχο, και θα τον έσφαξαν. »

— Και τί είπε τότε ο Χήρνε ; ήρώτησα.

— Είπε : « Δεν ρωτάς τον Δίρκ Πέτερς να σε πληροφορήσθ ; Έκεινος βέβαια κάτι θα ξέρη. . . » — « Ναι, άποκρίθηκε ο Μαρτίνος Χόλτ, το έσυλλογίσθηκα και τον έρώτησα μία φορά' αλλά μου είπε : Δέν ήξέρω ! δέν ήξέρω ! και έσκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια, και έφυγε από κοντά μου άμέσως. »

— Άλλο τίποτε δεν ήκουσες, ναύκληρε ;

— Όχι, κύριε Ζώρλιγκ. Άλλ' αυτά πού άκουσα μου έφάνηκαν πολύ παράξενα και ήθέλησα να σας τα πώ.

— Και τί συμπεραίνεις ;

— Συμπεραίνω ότι ο Χήρνε είνε ένας καταργάτης πρώτης τάξεως, και ποιος ξέρει σε τί καταχθόνιο σχέδιο θέλει να τραθήξη και τον Μαρτίνον Χόλτ !

Τρώντι, τί σημασίαν να είχε ή νέα συμπεριφορά του Χήρνε ; Διατί να θέλη να συνδεθή με τον Μαρτίνον Χόλτ, ένα των πιστοτέρων του πληρώματος ; Διατί να τω υπενθυμίση τας σκηνάς του Κ ρ ά μ π ο υ ; Μήπως έγνώριζε το τρομερόν μυστικόν, το όποιον μοι άπεκάλυψεν ο μιγάς ; Άνησύχησα πολύ, αλλά δεν είπα τί-

ποτε εις τον Δίρκ Πέτερς, φοβηθείς τας συνεπείας. . .

Μετά δύο ήμέρας αι έργασίαι είχαν λήξη. Έπιδιωρθώθη εις την έντέλειαν το σκάφος και κατεσκευάσθη ή κοίτη, ή πλατεία αύλαξ, ή όποία θα ώδήγει τον Α λ β ρ α ν ο ν μέχρι της θαλάσσης. Τήν 28 Ιανουαρίου, από της τετάρτης μετά μεσημβρίαν, ο πλοίαρχος Λάν Γκν διέταξε γενικήν άνάπαυσιν, και διένειμεν εις έκαστον άνδρα διπλήν μερίδα φαγητού και ποτού, άνταμαίβων την πολύμοχθον έργασίαν της έβδομάδος.

Έπαναλαβάνω, ότι παν ήγνος άνοποιάζιας έφαινετο εκλιπόν, αφ' ής ο Χήρνε έπαυσε να ύποκινή τους συντρόφους του. Το πλήρωμα, όλόκληρον δύναμαι να είπω, άπησχόλει ή καθέλκυσις. Ο Α λ β ρ α ν ο ς εις την θαλάσσαν, έσήμαινεν άναχώρησιν, έπιστροφήν, σωτηρίαν. . . Μόνον δια τον Δίρκ Πέτερς και δι' έμέ έσήμαινεν όριστικήν έγκατάλειψιν του Άρθούρου Πύμ. . .

Η θερμοκρασία της νυκτός εκείνης υπήρξε μία των ύψηλοτέρων, εξ όσων είχομεν αισθανθή έως τότε. Το θερμομετρον έδειξε τεσσαράκοντα τρεις βαθμούς (110 67 Κ. άνω του μηδενός.) Οθεν, μολονότι ο ήλιος ήρχιζε να πλησιάζη τον όρίζοντα, ο πάγος άνελύετο και πληθούς ρυακίων έσχηματίζοντο, φέροντα πανταχόθεν.

Άφυνίσθη από της τετάρτης πρώτης ώρας, μεταξύ των πρώτων. Τήν δεκάτην ώραν θα ήρχιζεν ή έργασία της καθελκύσεως, ή όποία, καθώς υπελόγιζεν ο πλοίαρχος Λάν Γκν, θα έτελείωνε πρό της έσπέρας. Ένωσείται, ότι όλοι θα παρέχομεν χείρα βοήθειας εις τον δύσκολον τούτον χειρισμόν. Δι' ένα έκαστον είχαν όρισθή ή θέσις, εις την όποιαν θα έμενε. Και άλλοι μόνον θα διηκόλυνον την καθέλκυσιν δια ξυλίνων κυλίνδρων, αν που έχρειάζετο να διευκολυνθή' άλλοι δε απεναντίας θα την άνεχαίτιζον, αν αίφνης έγίνετο ταχύτερα του δέοντος, δια σχοινίων προς τούτο τοποθετημένων.

Το πρόγευμα έτελείωσεν εις τας έννάς, υπό τας σκηνάς. Οι ναύται μας προέπιον ύπερ της έπιτυχίας του έγγειρήματος, και εις τας ζωηράς έπειρημίας των — αν και κάπως προώρους, — άνταπεκρίθημεν εύχαριστως. . . Έπιτέλους αφήσαμεν τας σκηνάς δια να μεταδώμεν εις τας θέσεις μας, — όπου μερικοί εκ των ναυτών εύρισκοντο ήδη από τινος, — όταν άντήχησαν εξαίφνης νέαι κραυγαί, άπαισται κραυγαί τρόμου και φρίκης. . .

Όποιον θέαμα ! Και όσον βραχύ και αν υπήρξεν, όποιαν άνεξάλειπτον έντύπωσιν αφήκεν εις τας ψυχάς μας ! Μέγα τεμάχιον του όγκοπάγου, εκ των πελωρίων ούτως είπειν βράχων, οι

όποιοι έσχημάτιζαν την χαράδραν, έντός της όποιας εύρίσκετο ο Α λ β ρ α ν ο ς, έχασε την ίσορροπίαν, ως εκ της τήξεως της βάσεώς του, και εκτοπισθείς, εκυλίετο και άνεπήδη, φερόμενος κάτω, από βράχον εις βράχον. . .

Μετά μίαν στιγμήν, ή γολέττα, μη συγκρατουμένη πλέον, όλίσθηαιε δια της κατωφερείας.

Επί του καταστρώματος, εις την πρώαν, υπήρχον δύο άνθρωποι : ο Ρογγήρος και ο Γρατιάνος. Είς μάτην οι δυστυχείς ούτοι ήθέλησαν να πηδήσουν έξω' δεν έπρόφθασαν, και ή φρικώδης έκείνη όρμη τούς παρέσυρε. . .

Ναι, το είδα . . . είδα την γολέτταν άνατρεπομένην, συρομένην πρώτα δια του άριστερου πλευρού, συντρίβουσαν ένα των νεοσυλλέκτων, ο όποίος δεν έλαβε καιρόν ναποσπυρή έκείθεν, είτα άναπηδύσων φρενητιωδώς από βράχου εις βράχον, και τέλος κρημνίζομένην εις το κενόν.

Μετά έν δευτερόλεπτον, έξηρθρωμένος, συντετριμμένος, άποσυντεθειμένος ο Α λ β ρ α ν ο ς έφέρετο έως κάτω και κατεκοντιζετο, ένφ από το μέρος όπου έβυθίσθη, πελώριος πίδαξ άνέβλυσε, παρά τους πρόποδας του εκ πάγου βουνού.

[Έπεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Μεταξύ των παιδιών της κωμοπόλεως, ο Παυλάκης φημίζεται μάλλον δια την ζωηρότητά του, παρά δια την εύφυίαν του. Μερικά πράγματα τα έννοει έξαίρετα' άλλα πάλιν είνε αδύνατον να έμβουν εις το κεφάλι του' και από τα τελευταία αυτά είνε τα μαθηματα, ή γραμματική και πρό πάντων ή αριθμητική.

Έκεινας τας ήμέρας είχεν έγκατασταθή εις την κωμόπολιν ένας καινούργιος διδάσκαλος. Ητο νεαρός φοιτητής της φιλολογίας, ο όποίος έκαμνε και ιδιαιτέρας προγυμνάσεις. Ο πατέρας του Παυλάκη, ο όποίος δεν είχε καμμίαν άφορμήν να είνε ένθουσιασμένος από τας προόδους του υιού του και από την ικανότητα των διδασκάλων πού είχε λάβη έως τώρα, έσκέφθη :

— Άς δοκιμάσωμεν και αυτόν τον καινούργιον !

— Ναι, μπαμπάκα' άς τον δοκιμάσωμε, είπε και ο Παυλάκης. Έτσι κ' έτσι τί θα χάσωμε ; . .

Και τον έπροσκάλεσαν εις το σπίτι. Είς το πρώτον μάθημα, ο Παυλάκης άνέγνωσε κατ' άρχάς ένα από τους Αισωπείους Μύθους (ήτο δα το μόνον βιβλίον πού άνοιγε με κάποια εύχαρί-

στησιν !) Έπρόκειτο περί του Σατύρου, ο όποίος έπιασε φιλίαν με τον Άνθρωπον. Δια να κρουση το ζεστόν φαγητόν του, ο Άνθρωπος το έβύσησε με το στόμα του' ύστερα, δια να ζεστανη τα κρύα του χέρια, τα έβύσησε πάλιν με το στόμα του. Και άμα το είδεν αυτό ο Σάτυρος έσηκώθη και έφυγε, διότι, είπε, δεν ήθελε φιλίαν με πλάσμα, πού από το ίδιο μέρος έβγαζε και το ζεστόν και το κρύον. . .

— Ποία είνε ή έννοια αυτού του μύθου ; ήρώτησεν ο καινούργιος δάσκαλος.

— Να σκεπτώ ! άπήντησεν ο Παυλάκης, ο όποίος, δια το έπίσημον της περιστάσεως, ήθέλησε να έλληνίσθ όλίγον.

— Να σκεφθώ λέγουν, όχι να σκεπτώ, έδιόρθωσεν άμέσως ο δάσκαλος. Να σκεπτώ λέγουν οι άμαθείς, πού θέλουν να κάμουν τους γραμματισμένους.

— Πολύ καλά, να σκεφθώ ! είπεν ο Παυλάκης.

— Σκέψου και άμα το εύρης μου το λέγεις. . . Έν τώ μεταξύ άς κάμωμεν άριθμητικήν. Πού είσαι ;

— Είς την πρόσθεσιν.

— Πολύ καλά. Γράψε : 5,830. . . γράψε άποκάτω 260 . . . άποκάτω 11, 979 . . . Φθάνει. . . Πρόσθεσε τα !

Ο Παυλάκης έπεσεν επάνω εις το τετράδιόν του με τα μούτρα, και ήρχισε με μίαν φωνήν ύπερρινον και ψαλμωδικήν :

— Άγομεν γραμμήν και προσθέτομεν. Έννέα και μηδέν έννέα, και μηδέν έννέα . . . γράφομεν έννέα και κρατούμεν ένα.

— Λάθος ! διέκοψεν ο καινούργιος δάσκαλος. Δεν κρατούμε τίποτε !

— Α ! το ξέρω ! είπεν ο Παυλάκης, κραθαίνων ζωηρώς το κεφάλι. Γράφομεν έννέα και δεν κρατούμε τίποτε.

— Παρακάτω.

— Έπτά και έξη ; . . δεκατρία και τρία . . . δεκάξη !

— Μη μετράς με τα δάκτυλα ! ή γυναίκες μετρούν με τα δάκτυλα, οι άνδρες μετρούν με τον νουν των.

— Μα δεν εμπορώ να σκέφθωμαι ! λέγει με έκικρίνειαν ο Παυλάκης.

— Να σκέπτομαι, και όχι να σκέφθωμαι ! άλλο λάθος έκαμες. . .

— Μα πρωτήτερα δεν μου είπατε πώς πρέπει να λέγω να σκεφθώ ; διαμαρτυρήθη ο Παυλάκης.

Ο δάσκαλος έξεκαρδίσθη από τα γέλια. Ο Παυλάκης έμεινε με το στόμα άνοικτόν.

Έπιτέλους συνήλθεν ο δάσκαλος και είπεν :

— Άλλο το ένα, παιδί μου, άλλο το άλλο. Άς είνε, θα τα πούμε 'ς τη γραμματική. . . Έλα, προχώρει. Σου είπα να μετράς με το νου σου.

— Μάλιστα, είπεν ο Παυλάκης, και έξηκολούθησε με κάποιαν δυσπιστίαν : — Έπτά κ' έξη, δεκατρία και τρία δεκάξη' γράφομεν έξη και δεν κρατούμεν τίποτα !

— Όχι, όχι ! Κρατούμεν ένα.

— Μα πρωτήτερα δεν μου είπατε πώς δεν κρατούμεν τίποτα ; άνεκραξεν ο Παυλάκης με ζωηρότερον άκόμη τόνον έκπλήξεως και διαμαρτυρίας.

Ο δάσκαλος με κόπον εκράτησε τα γέλια.

— Όχι, κρατούμεν ένα ! επανέλαβε. Πότε κρατούμε, πότε δεν κρατούμε.

— Άς είνε ! Κρατούμεν ένα. . . Ένα το κρατούμενο και έννέα δέκα . . . και δύο δώδεκα . . . και όκτώ . . . και όκτώ. . .

— Και όκτώ ; — Και όκτώ ; . .

Ο Παυλάκης έμεινε δια πολλήν ώραν άφωνος, άκίνητος και σκεπτικός. Ο δάσκαλος έχασε την ύπομονήν :

— Έλα λοιπόν ! μέτρησε με τα δάκτυλα !

— Μα δεν μου είπατε πρωτήτερα πώς ή γυναίκες μονάχα μετρούν με τα δάκτυλα ; ! !

— Έ, τί να κάμουμε ! Αφ' ού δεν μπορείς άκόμη να μετράς με τον νουν σου. . .

Τα δάκτυλα του Παυλάκη εκινήθησαν άμέσως σαν ποδάρια άράχνης.

— Καλά. . . Δώδεκα και όκτώ . . . είκοσι ! . . Γράφομεν μηδέν και κρατούμεν ένα.

— Όχι !

— Α ! . . και δεν κρατούμε τίποτα !

— Όχι !

— Α ! . . και κρατούμε ένα !

— Όχι !

— Α ! και δεν κρατούμε τίποτα !

— Όχι !

— Μα ούτε το ένα ούτε το άλλο ; Μα δεν μου είπατε πρωτήτερα πότε κρατούμε, πότε δεν κρατούμε ; Τί γέλας ; Σου λέω κρατούμε, δεν σ' άρέσει, σου λέω δεν κρατούμε, δεν σ' άρέσει. Μα τί θέλεις λοιπόν ; . . Κοροϊδεύεις ;

Άλλ' από τα γέλια ο καινούργιος δάσκαλος ήτο αδύνατον πλέον ναπαντήσθ. . . Έκεινην την στιγμήν Ισα-Ισα έμβήκεν εις το δωμάτιον και ο πατέρας του μαθητού. Ο Παυλάκης ένεβαρρύνθη από την παρουσίαν του, επέταξε τα χαρτιά του, εκλείσε τα βιβλία του, έσηκώθη όρθιος και είπε :

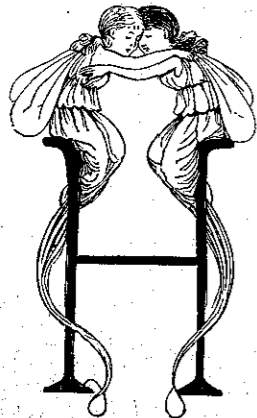
— Τώρα εκατάλαβα την έννοιαν του μύθου, πού μ' έρώτησες. Έγώ είμαι ο Σάτυρος και σ' είσαι ο Άνθρωπος. . . πού βγάζεις από το ίδιο μέρος το ζεστό και το κρύο. Λοιπόν φιλίαν δεν εμπορούμε να έχουμε. — Πατέρα, δεν μας κάνει ο καινούργιος δάσκαλος !

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΘΕΛΕ και καλὰ νὰ φορέση τὴν .. στρατιωτικὴν τῆς στολὴν...
 — Μὰ πῶς; θάνακράξετε, ἀνοίγοντες ἐκπληκτὰ μάτια φοροῦν καὶ ἡ γυναικὲς στρατιωτικὴν στολὴν;
 "Οχι βέβαια ὅλες ἡ γυναῖκες... ἀλλ' αὕτη, περὶ τῆς

ὁποίας θὰ σας ὁμιλήσω, — κόρη νεαρωτάτη καὶ ὠραία, — εἶχε στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν φορέσῃ. ... Ἦτο ἐπίτιμος Ἀρχηγὸς ἐνὸς Συντάγματος, τὸ ὅποιον ἴσα-ἴσα διεκρίνετο διὰ τὴν ὠραίαν στολὴν τῶν ἀξιωματικῶν του... Καὶ τὴν στολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ ἐξαιρετικὴν πολυτέλειαν εἶχε προετοιμάσῃ, ἐπέμενε τὴν νῦν φορέσῃ, καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἐφιππος εἰς τὴν Τελετὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ κάμῃ ὅσα τὸ δυνατόν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἡ μήτέρα τῆς ὅμως διεμαρτύρητο. Αὐτὴ ἐπροτιμοῦσε τὴν τέτριπτον ἀμαξαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία καὶ μεγαλοπρεπέστερα καὶ καταλληλοτέρα τῆς ἐφαίνετο, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν κόσμον. Ἡ στρατιωτικὴ στολὴ, ἔστω καὶ διαρρυθμισμένη διὰ γυναῖκα, ἤμποροῦσε νὰ φανῇ πολὺ ἐπιδεικτικὴ, πολὺ ἐπιτετηδευμένη, πολὺ ἀνοίκειος, πολὺ ἀνόητος... Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ πάλιν ἔφερον ὡς παράδειγμα τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία συχνὰ ἐπαρουσιάζετο ἐφιππος μὲ στρατιωτικὴν στολὴν, — μίαν θαυμασίαν λευκὴν στολὴν, μὲ κρόνος κατὰχρυσον.

Ἡ συζήτησις μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς ἐκινδύνευε νὰ λάθῃ διαστάσεις ἐρίδος, ὅταν ἠγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου Δημάρχου.
 — Νὰ ἕνας σεβαστὸς καὶ πολὺπειρος ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ μήτέρα, ὁ ὁποῖος ἤμπορεῖ νὰ σου δώσῃ λαμπρὰν συμβουλήν. Θὰ τον καλέσω ὡς διαιτητὴν. Νὰ ἰδῆς πῶς θὰ συμφωνήσῃ μαζί μου.

Ἡ θυγάτηρ ἀγαπᾷ πολὺ τὰς μικρὰς καὶ εὐφυεῖς ἐκδίκησεις. Ἄλλοτε εἶχε μίαν Ἀγγλίδα παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐχῶνευε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς αὐστηρότητα. Μίαν ἡμέραν, εἰς ἐποχὴν φαίνεται πού τὴν εἶχε δυσαρεστήσῃ πολὺ, ἐπρόκειτο νὰ σχεδιάσῃ κατὰ δια-

τάγην τῆς τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ μαθήτριξ, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, τὴν μὲν Ἀγγλίαν ἐσχεδίασε μὲ διαστάσεις μικροσκοπικοῦ κροτίδιου, τὴν δὲ ἰδικὴν τῆς πατρίδα — μικροσκοπικὸν κροτίδιον, — μὲ διαστάσεις Ἀγγλίας. ... Φαντάζεσθε ἂν δὲν ἐπειράχθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία τῆς παιδαγωγοῦ καὶ ἂν δὲν ἠσθάνθη κατάκαρδα τὴν ἐκδίκησιν τῆς μαθητρίδος τῆς. ...

Τὰ παλῆα δὲν τ' ἀφίνει κανεὶς εὐκόλα, — καὶ ἕνα τέτοιον ἐοκέφη νὰ κάμῃ καὶ τώρα. Ὅριστε μας, πού θὰ τῆς ἐφερναν τὸν κύριον Δημάρχον, διὰ νὰ τῆς δώσῃ συμβουλὴν! Τὶ ἀνακατεύεται αὐτὸς εἰς ξένες δουλειάς; ... Ἐδιάλεξαν τὴν στιγμήν καὶ τὴν περίστασιν! ... Ἔνοια σου καὶ θὰ σοῦ τον κάμῃ αὕτη ... ἄφησε νὰ ἰδῆς!

Ὁ κύριος Δημάρχος εἰσῆλθεν, ἡ μήτέρα ἐξέθεσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἡ συζήτησις ἤρχισε. Ἔνοια εἶπε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ κύριος Δημάρχος ἐδικαίωσε τὴν μήτέρα.

Σημειώσατε, ὅτι ὁ κύριος Δημάρχος ἦτο γέρον, πολὺ γέρον, καὶ τοῦ ἐδίδο πολὺν μέγαν κόπον νὰ στέκεται ὄρθιος.

Ἡ μήτέρα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν κόρη νὰ καθήσῃ. Ἔτσι μόνον ἐκάθησε καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀντίρρησιν, ἡ κόρη προσεποιήθη ἀγκυνάκτησιν, καὶ ἐσηκώθη. Καὶ ὁ κύριος Δημάρχος ἐσηκώθη, — αὐτὸ ἐπέβλεπεν ἡ ἐθιμοτυπία.

Νέον νεῦμα τῆς μητέρας. Κάθηται ἡ κόρη κάθηται καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Καὶ ἡ συζήτησις ἐξεκλονοῦσε. ... Ἄλλ' εἰς νέαν ἀντίρρησιν, νέα προσποιητὴ ἀγανάκτησις ἐκ μέρους τῆς κόρης καὶ νέα ἔγερσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκὼν ἄκων ὑποβάλλεται καὶ ὁ κύριος Δημάρχος. ... Ἡ μήτέρα νεύει πάλιν. Ἡ κόρη κάθηται, — καὶ μετ' αὐτῆς; καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολουθεῖ... Τὴν περισσότεραν ὥραν ὁ κύριος Δημάρχος εἶνε ἀναγκασμένος νὰ παύσῃ ὄρθιος τὰ ἐναντίον τῆς στρατιωτικῆς στολῆς ἐπιχειρημάτων του. (Νὰ ὁ ρ θ ἀ ἐπιχειρημάτων, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀνακίας.) Οἱ γερωνικοὶ του πόδες τρέμουν... τρέμει καὶ ἡ φωνὴ του... Ὁ δυστυχισμένος ὑποφέρει... Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ὑπεῖκει εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν... Καὶ ἡ κόρη προσεποιεῖται μὲ τὸ σὴν τέχνην, σηκώνεται τόσο φυσικὰ, καὶ εἰς τὸ νεῦμα τῆς μητρὸς τῆς — ὅταν δῆθεν τὸ ἐνοεῖ, — κάθηται μὲ τὴν προθυμίαν, ὥστε κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδικήσεως.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐβασάνισεν ἀρκετὰ τὸν διαιτητὴν, ὁ ὁποῖος ἐδίκασε κατὰ τοῦ σχεδίου τῆς, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐκάθησεν ὀριστικῶς... Διότι κατὰ βάθος αὕτη ἡ

κόρη ἔχει τὴν ἀγαθοτέραν ψυχὴν τοῦ κόσμου... Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἀφ' οὗ μὲ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα ἐξεθύμανεν, ἤρχισε νὰ κάμπτεται, νὰ ὑποχωρῇ, νὰ πείθεται... ἕως οὗ εἰς τὸ τέλος ἐκήρυξεν, ὅτι θὰ ἄφινε δι' ἄλλην φορὰν τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, καὶ ὅτι εἰς τὴν Τελετὴν θὰ ἐπαρουσιάζετο μὲ τὴν ἐνδυμασίαν πού ἠθέλεν ἡ μήτέρα τῆς καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχον δίκαιον καὶ αἱ δύο, διότι μὲ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν ἔκαμ τρώντι τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἄντι τοῦ κρόνου, ἐφόρεσε στέμματα καὶ διὰ ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ διὰ φωνῆς ἐνόησε ἀπήγγειλε τὸν λόγον τῆς, καὶ ὠρκίσθη πίστιν εἰς τὸ Σύνταγμα, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα τῆς, καὶ νὰ περιεργασθῇ τὴν ζωὴν τῆς ὅλην εἰς τὴν εὐμερίαν τῶν ὑπῆκόων τῆς, — τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἦτο ἡ ζωὴ καὶ ἡ θήτριξ, ἡ πειράζουσα τὴν Ἀγγλίδα παιδαγωγόν, οὔτε ἡ φιλάρεσκος νεάνις, ἡ ἐπιμένουσα νὰ φορέσῃ στρατιωτικὴν στολὴν καὶ βασιλεύουσα τὸν Δημάρχον, — ἀλλ' ἦτο ἡ Βασίλισσα, ἡ ἀναλαμβάνουσα διὰ νεανικῆς ἀλλὰ στίβρας χειρὸς τὸ βαρὺ σκήπτρον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ διοικήσῃ τέσσαρα ἑκατομμύρια ὑπῆκόων καὶ τριανταεὶς ἑκατομμύρια ὑποτελῶν!

Διότι — τὸ ἐνοήσατε; — ἐπρόκειτο περὶ τῆς Γουλιέλμινας, τῆς νεαρᾶς βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας, ἡ ὁποία καὶ αὐτὰς ἐνηλικιώθη καὶ ἐώρτασε τὴν Στέφιν τῆς.

Σὰς ἀσπάλαμας
 ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ
 ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
 ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 316)

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Εἰς τὴν Βοημίαν ἡ ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτικὴ. Κάθε παιδί, οἰαζδήποτε τάξεως, ἀπὸ τῶν πλουσιωτέρων μέχρι τῶν πτωχοτέρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὑπερβῆ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀφείλει νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ Σχολεῖον. Μόνον ἀφ' οὗ συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὁ νόμος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ πορευθῇ ἂν θέλῃ καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα.

Τὸ μέτρον ἐφαρμόζεται αὐστηρότατα, καὶ ὄχι ὅπως ἐδῶ εἶδε τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, ἐνῶ κατὰ τὸν νόμον ἡ πρώτη ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτικὴ, οὐδεὶς καταδικάζει τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀφίνουν τὰ παιδιά των ἐντελῶς ἀγράμματα, — οἱ χωρικοὶ πάντων, — καὶ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς σχεδὸν ἡλικίας τὰ χρησιμοποιοῦν πρὸς βιοποριστικὴν ἐργασίαν. Εἰς τὴν Βοημίαν ἀπειναντίας καὶ τὰ παιδιά, ὅσα δὲν πηγάζουν τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των ἐπιβάλλεται βαρύτερον πρό-

στίμον. Ἐπομένως ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἶνε κανεὶς, προτιμᾷ νὰ στείλῃ τὸ παιδί του εἰς τὸν διδάσκαλον, ἀφ' οὗ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ το στείλῃ ἄλλου.

Ἔνοια εἶπε ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς, ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ γενικὸν καλόν, δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος διὰ μερικοὺς ἀμελεῖς μαθητὰς καὶ διὰ μερικοὺς πτωχοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπέκουν εἰς αὐτὸν μόνον διὰ τῆς βίας. Τὸ ἐπόμενον ἀνεχδοτόν, τὸ ὅποιον ἀνεγράφῃ κατ' αὐτὰς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, δύναται νὰ σας πείσῃ περὶ τούτου:

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον μικρᾶς βοημικῆς πόλεως. Ὁ διδάσκαλος παραδίδει ἐν πλήρει αἰθούσῃ... Τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίας. Εὐθὺς μὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα, εἰς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς σηκώνεται, μαζεῦει βιαστικῶς τὰ βιβλία του, πέρνει τὸ καπέλλο του, καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.

— Ἐ, τὸ μάθημα δὲν ἐτελείωσε!... Γιά πού; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος.

Ὁ μαθητὴς στέκεται παρὰ τὴν φλιάν τῆς θύρας καὶ ἀπαντᾷ μὲ ὅλην τὴν ἀταραξίαν τοῦ κόσμου:

— Κύριε, αὐτὴν τὴν στιγμήν συνεπλήρωσα τὰ δεκατέσσερα χρόνια μου. Ἐπέρασα μάλιστα καὶ τριάντα δευτερόλεπτα, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἐπάτησα εἰς τὰ δεκαπέντε. Ὄστε, κατὰ τὸν νόμον, κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχετε πλέον νὰ με κρατήσετε ἐδῶ!

Καὶ πρὶν προφθῆσῃ νὰ εἶπῃ λέξις ὁ διδάσκαλος, — κατὰπληκτος ἐκ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς λογικῆς, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταί, — ὁ μικρὸς κατεργάρης ἐγίνεν ἄφαντος.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
 ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 316)

Ἄλλὰ διατί ἄλλο ἦτο ἀξία αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, παρὰ μόνον διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸν κύριόν τῆς; Καὶ ἰδοὺ, ἦλθε περίστασις νὰ τοῦ τὴν δεῖξῃ, ἀπαλλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ δύο παιδιά, τὰ ὅποια τῷ ἦσαν ξένα. ...

Καὶ ὅσον ἐσυλλογιζέτο διὰ αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ Μηλιὰ, τόσο ἀφρονότερα ἔτρεχαν τὰ δάκρυά τῆς. Ἐν τούτοις εἶχε κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασίν τῆς: Ὅχι ἔφευγε.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν κατὰ τὸ σῶμα τῆς μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δούμανη, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, τῷ εἶπεν:

— Ἦθελα νὰ σας εἰπῶ, κύριε, κάτι... Θέλω πολὺ νὰ ὑπάγω εἰς τῆς θείας μου, εἰς τὸ Παρίσι.

— Τί ἐπαθες; τί ἰδέα σου ἦλθεν; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἡ θεία μου εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς πού ἔχω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον... καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὴν εὕρω.

— Καλὲ τί μου ψάλλεις αὐτοῦ; ...

— Εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, κύριε... καὶ...

— Τὴν ξεύρεις τοῦλάχιστον;

— Ὅχι! δὲν τὴν εἶδα ποτέ. Ἀλλὰ θὰ χαρῆ πολὺ νὰ μὰς ἰδῇ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε πάντα ἡ μήτέρα.

— Ὄστε λοιπὸν γιὰ μιὰ θεία πού δὲν τὴν γνωρίζεις, πού δὲν τὴν εἶδες ποτέ, μὲ ἀφίνεις ἐμὲ πού σ' ἐπῆρα ἐστὶ σπίτι μου καὶ σ' ἐπεριποιήθηκα καὶ... Ἄ! σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ἐπερίμενα τόσῃ ἀχαριστίαν ἀπὸ σέ!

— Κύριε... ἐφέλλισεν ἡ δυστυχὴς Μηλιὰ.

— Πολὺ καλὰ! Ἀφ' οὗ θελήσῃ νὰ φύγῃ, φύγε! Ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ γράψω εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ λοβῶ πληροφορίαν περὶ τῆς θείας σου νὰ ἰδοῦμεν ἂν ζῇ τοῦλάχιστον!... Πῶς θυμιάζεται;

— Αἰκατερίνη Κρουζιλιά.

— Πού μένει;

— Δὲν ἤξεύρω...

— Καὶ μὲ τέτοιες πληροφορίες θὰ πᾶς νὰ γυρῆσῃς τὴν θεία σου σὲ μιὰ πόλιν, πού ἔχει δύο ἑκατομμύρια κατοίκους;

— Μὰ... κύριε...

— Καλὰ, φθάνει... εἴμπορεῖς τώρα νὰ πηγαινῆς... δὲν σε χρειάζομαι πια.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἔδειξε τὴν θύραν. Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ, τόσο μεγάλη ἦτο ἡ συκλήνισις τῆς.

Ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκάθισεν συλλογιζομένη πολὺ... Ἐτελείωσε λοιπὸν θὰ ἔφευγε καὶ θὰ ἐπερνόσεν ὡς ἀχάριστος πρὸς τὸν εὐεργέτην τῆς! Τὴν ἐξέπληττεν ὅμως ὁ θυμὸς καὶ προπάντων ἡ λύπη τοῦ κ. Δούμανη, ὅταν τοῦ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ.

«Διατί τόση λυπη, ἀφ' οὗ τοῦ δίδωμεν βάρος; ἐσυλλογιζέτο. Θὰ τον ἐρωτῶσα νὰ μοῦ το ἐξηγήσῃ, ἂν δὲν εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ σιωπήσω. Καὶ ὁ Γιαννάκης θὰ λυπηθῇ πολὺ καὶ θὰ μ' ἐρωτήσῃ... καὶ ὁ κ. Γαζής θὰ μὲ μαλώσῃ... Ἄχ! τί δυστυχὴς πού εἶμαι!»

Ὅταν ὁ Γιαννάκης ἀνέβη νὰ κοιμηθῆ, ἡ ἀδελφὴ του δὲν τοῦ ὁμίλησε καθόλου. Τοῦ εἶπε μόνον ὅτι εἶνε κουρασμένη, καὶ προσεποιήθη ὅτι κοιμάται.

Ἄλλὰ τὸ πρῶτ. τὰ κόκκινα μάτια τῆς καὶ τὰ ὠχρὰ μάγουλά τῆς ἐτρόμαξαν τὸν Γιαννάκη.

— Τί ἔχεις, Μηλιὰ; Μὴν εἶσαι ἀρρωστη; μὴν εἶσαι λυπημένη; ... Ἦέ μου γρήγορα.

— Δυκοῦμαι γιατί πρέπει νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴ Λάνδη.

— Μὰς διώχνουν; ἀνέκραξεν ὁ μικρός.

— Ὅχι! ἐγὼ θέλω νὰ φύγω... γιὰ νὰ πάμε νὰ βροῦμε τὴ θεία μας εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἐτρελλάθηκες;

— Τώρα πετὰ αὕτη εἶνε ἡ μήτέρα μας καὶ πρέπει νὰ τὴν βροῦμε.

«Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ...» (Σελ. 325, στήλ. 6.)

— Πήγαινε μόνη σου λοιπὸν, γιατί ἐγὼ δὲν το κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ καὶ τὸ Ζοζό, καὶ τοὺς σκύλους, καὶ τὸν κ. Γαζή, καὶ τὴν μαγειρίσσαν, καὶ τὴν κυρία Πολυξένη, καὶ τὰ ἄλογα, καὶ τὸν κ. Δούμανη, πού ἐφάνηκε τόσῳ καλὸς γιὰ μὰς. Ἄ, εἶσαι ἀχάριστη νὰ θελήσῃς νὰ φάσῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους!

Ἀχάριστη! Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπίσης τὴν ἐνόμαζεν ἀχάριστον, ὅπως καὶ ὁ κ. Δούμανης... καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἀδελφός τῆς ἤρνετο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

«Ἐλα, Μηλιούλα, εἶπεν ὕστερα ὁ Γιαννάκης μὲ γλυκύτητα· ἐγὼ τὸ ξεύρω, ἔτσι τὰ λές αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ πειρά-

ξής. Ο κ. Δούμανης υποσχέθηκε να μας κρατήσει εδώ για πάντα... και ο κ. Γαζής μου υποσχέθηκε να με κάμη αξιοματικόν τοῦ ναυτικοῦ...

— "Οχι, Γιαννάκη μου" ἐγὼ θὰ φύγω... "Αν θέλεις ὅμως, ἐσὺ εἰμπορεῖς νὰ μείνης. Ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ καλλίτερο.

Ο Γιαννάκης ἄρχισε τὰ κλάματα. — Εἶσαι κακῆ, Μηλιά, νὰ με πικραίνης ἐστὶ! Ἐσύρεις καλά πῶς δὲν μπορῶ νὰ σε ἀφήσω.

Καὶ ὁ Γιαννάκης κατέβη, σπογγίζων τὰ δάκρυά του. Εἰς τὸ μάθημα, ὁ κ. Γαζής παρετήρησε τὴν μελαγχολίαν τῶν παιδιῶν καὶ τα ἠρώτησε τί εἶχαν.

— Νά, αὐτὴ θέλει νὰ φύγομε ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, πρὶν προφθάσῃ ἡ ἀδελφὴ του νὰ τῷ κάμη νεύμα νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν το πιστεύω ἡ Μηλιά εἶνε πολὺ φρόνιμο κορίτσι, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμη τέτοια ἀνοησία!... Ἀλήθεια, Μηλιά, θὰ φανῆ; ποτὲ τόσο ἀχαριστη, νάφηξης ὄσους σὲ ἀγαποῦν καὶ νὰ φύγῃς;

— Καὶ σεῖς; καὶ σεῖς μὲ λέγετε ἀχαριστή;... εἶπεν ἡ Μηλιά μετὰ βίας κρατοῦσα τὰ δάκρυα νὰ ἠξεύρατε πόσον μὲ λυπεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Μεῖνε λοιπὸν! — Δὲν ἠμπορῶ, κύριε...

— Μήπως σὲ ἀνεκάλυψε πάλι κανεὶς ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι καὶ σὰς ἔστειλε γράμματα;...

— Κανεὶς δὲν ἠξεύρει πῶς εἴμεθα ἐδῶ.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι κακὸ κορίτσι. Στενοχωρεῖσαι εἰς τὴν Λάνδην καὶ νομίζεις ὅτι θὰ διασκεδάλης καλλίτερα εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν λυπᾶσαι τοῦλάχιστον τὸν ἀδελφόν σου; Δὲν ἐνθυμῆσαι τί ἐτραβήξατε εἰς τὸ πρῶτον ταξεῖδί σας, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ὁ καίμενος ὁ Γιαννάκης μέσα εἰς τὸ δάσος;

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μή μου μιλεῖτε ἐστὶ! μή! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, μὲ χειρονομίαν πόνου καὶ ἰκεσίας. Ἐπειτα ἐσηκώθη ὀρθία καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

— Γιαννάκη, δὲν μου λές τί ἔπαθεν ἡ ἀδελφὴ σου; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζής.

— Δὲν ἠξεύρω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἐμαλώσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Φαίνεται ὅμως, ἐτι δὲν θέλει νὰ φύγῃ μ' εὐχαριστήσῃ της"

ἴσως αὐτὴ εἶνε πειρὸ λυπημένη καὶ ἀπὸ ἐμένα... Δὲν ἔφαγε τίποτε σήμερα καὶ φοβοῦμαι μὴν ἀρρωστήσῃ.

— "Ακουσε, Γιαννάκη" ἐδῶ κάτι τρέχει, καὶ μὰς τὸ κρύβει. Προσπάθησε νὰ το μάθης, καὶ ἔλα νὰ μοῦ το πῆς ἀμέσως. Ο κ. Δούμανης ἔμαθεν ὅτι θὰ φύγετε;

— Δὲν ἠξεύρω. — Ὅθ' ὑπάγω νὰ τον ἐρωτήσω.»

["Ἐπεται συνέχεια"] Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραῖν Φοκίων Ὀλλερος

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια τώρα τὰ καίμενα Ἀφίνουν τὴ φωλιά τους τὴ γλυκεῖα Κι' ὅλα μαζί, ἀνήσυχα, θλιμμένα, ἄνοιγουν νὰ φτερά νὰ πᾶν ἐτὰ ἔξω. Μακρὰ, ναυροῦνε ἄλλη κατοικία.

« Θεέ μου, ποῦ μας πᾶς; —λένε θλιμμένα « Μακρὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ μας τὴ φωλιά; « Ἐδῶ, μέσα ἐστὸν κήπο γεννημένα, « Ἐζήσαμε γλυκὰ κ' εὐτυχισμένα « Μ' ἀγάπη καὶ τραγοῦδια καὶ φιλιὰ.

« Ἦταν γλυκεῖα ἡ ἀνοιξὶ ἐδῶ-πέρα « γεμάτη ἥλιο, ἀνθὴ, μυρωδιά « Γεμίσαμε τραγοῦδια τὸν ἀέρα, « Κι' ὀλόγαρο πέτοῦσαμε δλη μέρα « Στὰ φουντωτὰ καὶ πράσινα κλαδιὰ.

« Τώρα τὰ ἀνθὴ γέρνουν μαδημένα « Ἀπ' τοῦ βορείου τὸ κρῦτὸ φιλι, « Τὰ φύλλα πέφτουν χῶμα ξεραμένα, « Κι' ἀσπλαγχο χιόνι ἔχει σκεπασμένα « Τὴν πράσινη τῆς ἀνοιξὶς οτολή.

« Πρὸς τί ἐδῶ νὰ μένωμε ἀκόμα; « Ἐφυγε ὁ ἥλιος, πέταε' ἡ χαρὰ « Τραγοῦδι παιὰ δὲν ἐρχεται ἐτὸ στόμα, « Κ' ἡ γῆ ἐδῶ νὰί τώρα τάφου χῶμα, « Μὰ ὁ Θεὸς μὰς ἔδωκε φτερά! »

Καὶ φεύγουν τὰ φτωχὰ καὶ φτερουγίζου Καὶ φθάνουν ἐς ἄλλη χώρα μακρυνή Ἐκεῖ μυρσίνες πράσινες ἀνθίζου Καὶ χαρωπὰ τὰ ρυακία κελαροῦζου, Καὶ ἀνοίει γελᾶ παντοτεινὴ.

Τῆς συμφορᾶς σὺν πέφτουμε τὰ χιόνια, Μὴν κλαῖς, μικρὴ μου δύστηνη ψυχὴ! Ἡ φυλακὴ σου ἐδῶ δὲν εἶν' αἰώνια, Θυμῆσου τὰ θλιμμένα χελιδόνια, Ποῦ ἐς ἄλλον τόπο γίνοντ' εὐτυχῆ.

Μιά μέρα, σὺν κι' αὐτὰ, εὐτυχισμένη Καὶ σὺ θ' ἀνοίξης γρήγορα φτερά, Κι' ἀπὸ τὴ γῆ θὰ φύγῃς ποῦσουν ἔξην, Πέρα' ἀπ' τὸν τάφο, ἐκεῖ ποῦ σε προομένει Αἰώνια ἀνοιξιάτικη χαρὰ!

(Κατὰ τὸ Σουηδικὸν τοῦ Stagnel: Flyfåglarne) N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΔΩΔΕΚΑ

Ἀρχαῖος διδάσκαλος, ὀνομαζόμενος Στρατόνικος, εἶχε στολισμένον τὸ Σχολεῖον του μὲ τὰ ἀγάλματα τῶν ἐνέων Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλῆθος τούτων θεῶν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Στρατονικοῦ ἦσαν ὀλίγιστοι, μὲν ἀνερχόμενοι εἰς δύο.

Μίαν ἡμέραν, κάποιος τὸν ἠρώτησε πόσους μαθητὰς ἔχει; ὁ δὲ ἀγαθὸς διδάσκαλος, αἰσχυνόμενος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ ψευσθῇ, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

— Σὺ ν τοῖς θεοῖς, δώδεκα.

Ἡ φράσις εἶνε διφορούμενη. Σημαίνει: «Μὰ μὲ τοὺς θεοὺς, δώδεκα τὸ ὄλον.» Ἀλλὰ εἰμπορεῖ καὶ νὰ σημαίνῃ: «Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, δώδεκα.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά, εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ Θεὸς μὰς ἐκάμει μὲ χῶμα; — Ναι, παιδί μου, μὰ γιατί ρωτᾷς; — Γιατί ἐν ἔκαμα ἐμὰς μὲ χῶμα, τοὺς ἀρπῆδες θὰ τοὺς ἔκαμα μὲ σκόνην ἀπὸ γάρβουνα.

Ὁ Θεὸς: — Καὶ ποῦ εἶσθε τώρα ἐστὴ ζωολογία; Ἡ Ἀπόστολος τῆς Προφῆας: — Ἀρχίσκαμε τὰ πτηνὰ. Ὁ Θεὸς: — Μπα; Καὶ ποῦ σ' ἀρέσει καλλιτεσσα; Ἡ Ἀπόστολος τῆς Προφῆας: — Χίνα ψητὴ μὲ πατάτες.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΥΠΟΥΜΑΙ πάρα πολὺ, διὰ τὴν ἐπιστολὴν ποῦ μοῦ ἔστειλε σήμερον ὁ συνδρομητὴς μου Ἀνθιμῆτος Μενεξές. Παραπονεῖται ὅτι δὲν του δημοσιεύω τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰς Πληροφορίας ποῦ μοῦ στέλλει, μὲ ἀπειλεῖ δέ, — μάλιστα μὲ ἀπειλεῖ, — ὅτι θὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ προσχεῖος ἔτους νὰ εἶνε συνδρομητὴς μου καὶ θὰ γίνῃ ἄσπονος ἐχθρός μου ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν εὐθεῖον ἄερο συμπεριλιώσωμαι. — Ἐν πρώτοις ἀς μάρθῃ ὁ Ἀνθιμῆτος Μενεξές ὅτι δὲν συνθηκολογῶ με κανένα, πρὸ πάντων μὲ τοὺς διαπαστομένους καὶ παραπονουμένους, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε δικαίον οὔτε δικαιοσύνην. Ἀνάλαβι ἐγὼ καμμίαν υποχρέωσιν ἀπέναντι του, εἰαν ἐνεγράφετο συνδρομητὴς, νὰ του δημοσιεύω ὅτι μοῦ στέλλει; Καὶ ἀπ' οὗ εἶνε συνδρομητὴς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος ἰσχύει δι' ἄλλους; Καὶ ὁ Κανονισμὸς αὐτὸς — ὁ ὁποῖος τὴν πᾶσαν ἀποτέλει ἐν συμβόλοιον μεταξὺ μας, — δὲν λέγει ἀνωτέρω: «Ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ἀνάλαβαν εἰς ἀναλαβάνη νὰ δημοσιεύῃ τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτήν, οὐτε ποτὶ δίδει λόγον διατι δὲν τὰ δημοσιεύσῃ.» [Ἴδε ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'] Μὲ τί δικαίωμα λοιπὸν παραπονεῖται αὐτὸς ὁ συνδρομητὴς; Διατί θέλει νὰ

με ἑξαναγκάσῃ νὰ δημοσιεύσω πρᾶγματα, τὰ ἅποια ἴσως δὲν ἐνέκρινον, ἀπειλῶν με ὅτι θὰ τὰ παραίτηθῃ; Καὶ δὲν ἠξεύρει ὅτι προτιμῶ νὰ παραίτηθῃ δεκάκις, παρὰ νὰ κάμη πρᾶγμα, ποῦ δὲν συμφέρει εἰς τὸ φύλλον μας; Καὶ δὲν ἠξεύρει ὅτι δὲν θὰ το ἔκαμα, καὶ δεκά, καὶ ἑκατὸν συνδρομηταὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ παραίτηθῃσι, καὶ χίλι, καὶ ὄλοι; Δίαιτι προτιμώτερον νὰ μὴ ὑπάρχω διόλου, παρὰ νὰ εἶμαι υποχρεωμένῃ, διὰ νὰ ἔχω συνδρομητὰς καὶ νὰ ἐκδίδω φύλλον, νὰ δημοσιεύω πρᾶγματα. τὰ ἅποια δὲν ἐγκρίνω — Βλέπει λοιπὸν πολὺ καλά ὁ Ἀνθιμῆτος Μενεξές, ὅτι εἰς μόνος ὄρος συμπεριλιώσεως ὑπάρχει: τὸ ναναγνωρίσῃ τὸ ἄξιόν του καὶ νὰ μοῦ γράφῃ ὅτι μετανοεῖ διὰ τὴν σημερινὴν του ἐπιστολήν. Τότε μόνον δὲ δημοσιεύω ἂν μοῦ σταλή τιποτα καλὸν ἄλλως θὰ τον ἔγω εἰς τὴν Κατάλογον τῶν Παραπονουμένων, οἱ ὁποῖοι ὡς εἶπα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 34ου φύλλου, ἀποκλείονται. Ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἀς μάρθουν ἀπαῖ δὲ πάντος, ὅτι εἰς ἐκεῖνος τῶν ὁποίων δημοσιεύω Ἀσκήσεις καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, δὲν κάμνω χάριν, οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ μου χρεωστοῦν χάριν. Ἀπεναντίας εἰς ἐμὲ κάμνω χάριν καὶ ἐγὼ τοὺς εὐγνωμονῶ, ὁ δὲ μοῦ στέλλου πρᾶγματα ἕξτα δημοσιεύσεως, ὥστε νὰ στολίζω δι' αὐτῶν τὸ φύλλον μου. Τούτο δὲ ἀκριβῶς σημαίνει ὅτι δὲν χαρίζομαι εἰς κανένα, ὅπως ἠθέλησε νὰ υποστηρίξῃ ὁ Ἀνθιμῆτος Μενεξές. Ἀλλ' αἰ πρῶτα-πρῶτα εἰς αὐτὸν θὰ ἐχαριζόμην, διὰ νὰ μὴ γίνῃ... ἄσπονος ἐχθρός μου! Ναι ἢ ὄχι;

Ἄ, μπᾶ, Σπασμένε Φεγγίτη, κανεὶς δὲν μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσαι φιλολόγος, καὶ ἠσύχασα! Τοῦ πικροῦ σου ἐκείνου, ἄλλως τε, δὲν ἠμφισβήτησα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὴν ἀκρίθειαν, — τὸ ὅποιον διαφέρει πολὺ. Μία στατιστικὴ π: χ: εἰμπορεῖ νὰ εἶνε γενικῶς ἀληθὴς, καὶ μόνον εἰς ἕν μέρος νὰ ἔχῃ λάθος. Δι' αὐτὸ σοῦ ἔγραφα τότε ὅτι ἐπρεπε νὰ σημειώσῃς τὰ φύλλα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὴν ἔκαμα, διὰ νὰ τὴν ἐξελέγξω. Ἐννόησες;

Τὸ ἴδιον λογοπαίγνιον, Σιδερὴ Πύργε, (περὶ καμῖλου καὶ φύλλου) μοῦ το ἔστειλαν κατ' αὐτὸς καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου. Συμπερινοῦ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἰδιὸν σου, ἀλλὰ ὅτι ἀπὸ κάπου τὸ ἀντέγραψες, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι. Ἄρα δὲν δημοσιεύεται. Μόνον πρωτότυπα δημοσιεύω, — ἐκτός ἂν γελασθῶ.

Κάλυξ Ρόδου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὅπιαν μοῦ ἔστειλες τὴν ψῆφόν σου μὲν ἔπεσ-ρφεσ ἀπὸ τὴν Αἰδήφον καὶ εἶδες τὰ τῆς Ψηφοφορίας. Εἶπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν παλαιάν μου φίλην, ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἐλημόνησα.

Μὰ ἴφ' οὗ ἦσον εἰς τὴν ἐξοχὴν, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τὰ φύλλα ἔμεναν εἰς τὸν Διερπύλον, πῶς ἠμποροῦσες νὰ μοῦ σταλής τὴν ψῆφόν σου ἐνωρίτερα; Σὲ θεωρῶ λοιπὸν ὡς νὰ εὐφραίσῃς μεταξὺ τῶν πρώτων. Φαντάζομαι εἰ ὡραία ἐπέρασες εἰς τὸ Eastbourne!

Εὐχαριστῶ, Δευκόπτερε Ἀγγελε, θανάκωσόν τὸν ἰατρικὸν σου κατὰ τὸ πονοκεφάλου: «Ὅποιος ἔχει πονοκεφάλον ἀς πάρῃ πέννα καὶ χαρτὶ καὶ ἀς γράφῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν, νὰ ἰδῇ πῶς θὰ του περᾶσῃ ἀμέσως.» Καὶ μὴ παρομοίως λέγει: «ὁ παῖς εἶνε γινάτρης.» — Περιμένω νὰς γνώμας τῶν Γονέων καὶ τῶν διδασκάλων, καὶ σε παρακαλῶ τόσο ἐκτενῶς δὰ μοῦ γράφῃς πάντως. Τὸ παραπονάκι σου δικαιοτάτον ἄλλ' ἀπ' οὗ συγχωρῆς τὸ λάθος ὅλα ἐδιορθώθησαν.

Ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν χαρτωμένην ἐπιστολήν τῆς Βίγλας: «Τὸ ἐσπέρας, πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ ἀδελφός μου διὰ Μασσαλίαν, ἤθαν νὰ τον ἀποχαιρετήσουν διάφορα κύρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ φίλος σου κ. Ἀδελφός. "Ὅταν ἐπαλάσασιν διὰ νὰ δεηθῶμεν ἡμεῖς, ἐγὼ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τί με μέλει καὶ ὁ κ. Ἀδελφός, ἄλλο δὲν ἐκαίσαμεν παρὰ νὰ ὁμολοῦμεν διὰ εἰ. Εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δειπνοῦ, ἐτηκώθηκα μὲ τὸ ποιῆσαι

μ.ν καὶ εἶπα: «Προσπύειν εἵνεαι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῶν συνορητῶν τῆς.» Πόσῃ χαρὰν ἠθέλησαν εἶναι εἶδα νὰ σηκωθῶν ὄλοι καὶ νὰ πῶν εἰς ὑγείην σου! Τότε ἐκατάλαβα, Διάπλασις μου, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὄλος ὁ κόσμος.» — Ἄ, πολὺ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτὸ, ἀγαπητὴ Βίγλα!

Ἄν ἐγνώριζες ὅπως ἠθικῆς ὠφελείας ἔγινες πρόξενος διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν — μοῦ γράφει ὁ πρῶτον Ψάλλων Ρῶαξ, — θὰ ὑπερηφανεύομαι διὰ τὴν ἐφεύρεσίν σου αὐτήν, ἡ ὅποια κατορθώνει νὰ μεταβάλλῃ ἀνθρώπου ἀγνώστους πρὸς ἀλλήλους μὲρ: τῆς χθές, εἰς φίλους συμπερον. Διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν ἠχίσασαμεν Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Σαβῶνον Λουδοβίχου, εἰς Ἀμισόν, ἐκεῖνος δὲ πάλιν μ' ἐδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην καὶ τώρα ἔχουσαν μίαν ἀλληλογραφίαν τρομάρα! Ὅλοκληρὸς ἐφημερίδες εἶνε οἱ ἐπιστολαὶ μας καὶ ἔχουσαν ἀκόμη ἄπειρα θέματα εἰς τὸ μέσον. — Πῶς χαίρω νὰ κοῦν: οἱ φίλοι μου συνδέονται καὶ μεταξὺ τῶν διὰ φιλιὰς, χάρις εἰς ἐμὲ!

Καὶ ὅμως, Νουταλγὲ Ἑλλη, δὲν εὐρίσκω σπουδαῖα λάθη εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Ἡ συμβουλὴ μου, εἶνε πάντως ναναγνώσκῃς ἑλληνικὰ βιβλία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ ληθμονῆσῃς ποτὲ τὴν γλωσσάν σου, ὅσον καὶ ἂν ζῆσῃς μεταξὺ ξένων. Καὶ νὰ μοῦ γράφῃς ὅσον εἰμπορεῖς συγχρότερα.

Νομίζω Μπαμ Μπόμ, ὅτι ἔχεις ἄδικον. Τὸ Ἰόνιον Πέλαγος δὲν ἀντίγραφε τὸν γρίφον: ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν Ἰόνιον τόπον. Ἐπῆρε μόνον τὸ ἴδιον δίστινον (τὸ ὅποιον ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν.) καὶ τὸ ἐργιστοποίησε πολὺ διαφωτιστικὸν καὶ πολὺ ὠραϊότερον. Κάμη τὴν σύγκρισιν καὶ θὰ ἰδῆς.

Φυσικὰ, Δημήτριε Δρίθα, ὅταν ἀναγινώσκῃς «τὰ μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων», ἡ Σπίγγε τῶν Πάγων θὰ σου φαίνεται πολὺ ὀλίγη κάθε φοράν. Ἀλλὰ ὅσοι δὲν ἀναγινώσκουσαν ἄλλα, παρὰ μόνον ὅσα δημοσιεύω, τὴν εὐρίσκουσαν ἀρκετὴν οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύω περισσότερον μέρος εἰς κάθε φύλλον, διότι ἡ ἄλλη ὅλη τι θὰ γίνῃ; Ὅς πρὸς τὰ μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων σου συνιστῶ νὰ παύσῃς νὰ τ' ἀναγινώσκῃς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε βλαβερὰ. Τέρπουσαν ἴσως πρὸς στιγμήν τὴν νεανικὴν φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξάπτουσαν. Δὲν διδάσκουσαν, δὲν εἶνε ἀστυρῶς ἠθικὰ, δὲν ἔχουσαν καλλιτεχνικὴν μαρμήν, ὕψος, κτλ. Δὲν ἀφίνουσαν τιποτα εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ εἶνε κενὸς χαμένος. Ἀπεναντίας τὰ ἔργα τὰ ὅποια ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω ἐγὼ, εἶνε ὄχι μόνον τερπύτατα, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἠθικὰ καὶ διδακτικὰ. ὅσον καὶ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου.

Μόσθα τῆς Ἀστρονομίας, τι κρίμα νὰ μὴ φθάσῃ ἡ ὠραϊοτάτη ἐπιστολή σου πρὸς τὴν Μαρίαν Φουτσκούρ! Τὴν διεύθυνσιν ποῦ εἶδες, τὴν εἶχα ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας: ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο λαθοςμένη καὶ ὅτι θὰ σε ἔδωκα εἰς ἄδικον κόπον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμν των, δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μ.ν καὶ εἰς τοὺς Διπλωματικούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Βασίλισσα Μαργῶ (Σ II.), Κόδρον (Δ. Γ. διὰ τὸν ἐξέδελκόν σου στείλε ἄλλα ψευδώνυμα, διότι Ἑλληνόπουλο ἔχουσαν) Ροδοῦς; ἀνωμένη Ἀδύγη (Σ Δ.), Φωστῆρα τῆς Θεσσαλίας (Π. Ζ.), Ποταμὸν Εὐρόταν (Γ. Σ.) καὶ Θεὰ τῆς Σοφίας (Δ. Α.).

Ἀσπαδοί, πληροφορία: — Ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ συγχάρις τὰς βραβευθεῖσας εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, — ὁ Δευκόπτερος Ἀγγελοσ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ δὸ-λά σὺλ-μῖ, τοῦ ἱατροῦ μας, εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὁποῖου ἐπενέβη ἰδίως καὶ αὐτὸς συνταγῆν — ἡ Τελευταία

Χελιδὸν ἀσπάζεται τὴν Ἑλληνοπούλειαν καὶ τὴν ἑρωτᾶ ἂν καὶ τοῖ χρόνον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Πρίγκηπον. — ὁ Πῶρ Πᾶρ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἐνομιάσει Δημήτριος Σ. Λουδοβίχου καὶ ὅτι ἠθέλει φευδώνυμον — ὁ Ἀργύριος Σαπωννάκης συγχάρις τὴν Ἀρτιγορῆν Ἰατρίδου διὰ τὴν Καλλιγραφίαν τῆς, ἡ ὅποια τοῦ ὑπερήρασε. — ὁ Ζωφρός Μεσαῶν ἀσπάζεται τὸν Βαρθολομαίου καὶ τὸν ἑρωτᾶ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ νησί. — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης πληροφορεῖ τὴν Ζήσιαν Γ. Σμηῖτον ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ζηνῆ Σ Σμηῖτου εἶνε μικρὰ ἀνεψιά του. — ἡ Ναυτοπούλα διαμαρτυρεῖται ὅτι εἰς κανένα ἀπολύτως δὲν ἐπανεράσε τὰ ψευδώνυμα τοῦ Μ. Τραπεζιστοῦ καὶ τοῦ Ψάλλουτος Ρῶακος, τὰ ὅποια τῇ ἐνεπιστολήσῃσαν οὔτε ἔχει ἀλληλογραφίαν μὲ κανένα συνδρομητὴν εὐρισκόμενον ἐν Σμύρῃ; ὥστε κάποιος τοὺς ἐπέλασε. — ἡ Ἐρμεν Σὺλβα ἑρωτᾶ τὴν Δῆ Χούγκ Τσαγγ διατί δὲν τῆς γράφῃ; εἶνε θυρωμένη ἡ τὴν ἐκπερῆσῃς; — ὁ Ἀεροναύτης τῶν Ἰοσρίων ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς καὶ τῆς Διγναίας Ἀθηνᾶς. — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα εὐχαριστεῖ τὸν Δρίθαν διὰ τὰ συγχαρητήριά του (ἔν καὶ ἠθέλε νὰ τον συγχαρῇ πρῶτος αὐτός,) τὸν πληροφορεῖ δὲ ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις: — ἡ Ἰρις δέχεται τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα καὶ ὅς τῆς γράφῃ, φανερόνουςα καὶ τὸ ὄνομα τῆς. — Πλεῖστοι ἀκόμη συγχάριον τὰς βραβευθεῖσας εἰς τὴν Καλλιγραφίαν.

Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὐξάνσιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὐξάνσιν παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἐπιωρῶνται πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας συμπεπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ναναταλλάξουσαν: Ὁ Νουταλγὸς Ἑλλη μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Μόσθον τῆς Ἀστρονομίας, Γλυκὸ Φιλίππι, Δουκισσαν καὶ Μικρὸν Ἐθελότην. — ὁ Ἐμπροδοκῆς μὲ τὸ Πηνὸν τῆς Ἐρμῆ, Ψάλλουτα Ρῶακα, Τραπεζιστὸν Ἀμύραν καὶ Ἀδραν τοῦ Ἐξείτου. — ἡ Κωματίονουσα Θάλασσα μὲ τὸν Τραπεζιστοῦ καὶ Φιλομοῦσον Παῖδα. — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μὲ τὸν Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτισης, Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας, Διγναίαν Ἀθηνᾶν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Ἀγκάθη. — ὁ Μικρὸς Τραπεζιστὴς μὲ τὴν Ἀμυδρὰν Δάμψην, Μυλάρδον, Ἐμπροδοκῆν, Μαργαριταροῦν Σταυρὸν καὶ Μέγαρον Ἀλέξανδρον. — ὁ Μπαμ Μπόμ μὲ τὸ Τραπεζιστὴν, Λευκὴν Χίονα, Ρομιοπούλαν, Φασαρίαν καὶ Πόρρον. — ἡ Πασχαλιά μὲ τὴν Τπολαῖδα, Ἀπόγειον Ἀδραν καὶ Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας. — ὁ Ναθαράκος τῆς Βαρέλλας μὲ τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος, Ναυτοπούλαν, Ἀγχευαν τῆς Φιλίας καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν. — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μὲ τὸν Δ. Π. Δρίθαν. — ὁ Ἀδρυγερινὸς μὲ τὴν Ἀρτιγορῆν Π. Ἰατρίδου, Ἀγχορολογώτατον καὶ Ἀδρὸν Θεμῖτον. — ὁ Ἀργυροτόκος Ἀπῆλλον μὲ τὴν Διγναίαν Ἀθηνᾶν, Νύμφον τοῦ Διγαίου, Ἀρχιελεῖον καὶ Ἰουλιαν Ρουσοῦν. —

Ζήτησαν Σημίτου — το Μεσολογγίται με την Ροδόδαυτον Ηώ — ο Βασίλειος τῶν Νάνων με τὴν Βασιλισσαν τῶν Ἀνθῶν, Μακρολέλεκας καὶ Β. Γαριζούνη — ὁ Δυρικὸς Ποιητὴς με τὴν Ναυτοπούλιν — ἡ Κάμερ Σὺλβα με τὸν Νάυαρχον Σάμφων — ὁ Τρομάρας με τὸν Φάλλοντα Ρυακα, Ἑλληνίδα Κιλλιτέχνιδα καὶ Χρυσόφαρο — ὁ Δ. Π. Δρίδας με τὸν Ἀλέξανδρον Π. Καββαδιαν — ὁ Ἡρώς τῆς Σίρου με τὸν Νικητὴν τῆς Δουσερλίτσας — ἡ Βασιλισσα Μαργῶ με τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Ἰριδα — ὁ Φίλιππος με τὴν Βασιλισσαν τῶν Ἀνθῶν, Φιλέρημον Ἰον, Ἄσθος τῆς Εὐαίσθησις, Ἄσθος τῆς Βασιλικῆς καὶ Ἀνθιμῆμον Μερεζέη — ὁ Δ. Βαλαμῆς με τὸν Δημήτριον Παπαγεωργίου καὶ Καταρίδαν — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις με τὴν Μυλαίδη, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ Γλυκὸ Φιλάκι.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ Φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Φιλοπάριδα Ἰάδα, (τὸτε λοιπὴν ἡ κατάχρησις γίνεται εἰς τὸ Ταχυδρομιῶν σας.) Ἀρχιστρατήγηρον Μιλτιάδη (δὲν ἀνευπαύστῳ ἀκόμη τὸ συλλάδιον ποὺ ζητεῖς;) Νικόλαον Δ. Δεκαβάλλιν (προσιμῶς νὸ δημοσιεῖω εὐρεῖς Πληροφορίας πρὸς ἀγνώστους με ψευδώνυμον, αἱ ὁποῖαι νὰ ἔχουν σχετῆσιν με τὴν δράσιν τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει ὡς νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ νὰ τὰς κάμνουν γούστο ὅλοι.) Δ. Ι. Σαράτσην (ἔστειλα.) Ἀρατορ (νὰ καταργηθῶν τὰ ψευδώνυμα; ἄλλο πάλιν αὐτὸ καὶ γὰρ;) Ἑλληνικὸν Τοπιλλοδόλον (νὰ δὲν σου ἀπήγγελα διὰ τὸν ὕμνον;) Ν. Ἰατρὸν (φύλλα ἔστειλα βεβίως ἐκ τῶν Μεταμορφώσεων, εἰμπορεῖς νὰ λύσῃς καὶ μόνον μίαν.) Ἰὶδὸν τῆς Νυκτὸς (ἔστειλα 14 τετράδια) τὸ φύλλον στέλλεται τακτικώτατα τετράδιόν σου ἐλήθησαν.

Ἐτοιμορροπορ Οἰκίαν (ἔγινες καλὰ;) Τελευταίαν Λελλιδόνα (ὄχι) τὰ τετράδιόν σου ἦσαν ἀμεμπτα καὶ ἐστάλσαν δια λοιπὸν, ἐχάλασε δὲ καρδὴ νὰ ἠτυχήσῃς;) Ἀργυροτόζον Ἀπόλλωνα (ἀραιωτὰ τὴ ἠσφαγίς σου.) Ἀργύρηνη Σαπουράκιη (σ' εὐχαρισεῖ θερμῶς ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς Παιδικῆς Ἀναμνήσεως· ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ Λεύκωμα.) Νάυαρχον τῆς Βαρέλλας (νὰ, τὰ ἔμαθα δια τὸ κείμενον τὸ παιδί! τί καλὰ ποὺ γλύτωσε!) Ζεφερόν Μεσαίωνα (εἰς ἐπὶ ἀπαντοῦσα ἄλλ' ἂρ' οὐ δὲν θυμάσαι τί μου ἔγραψες, τί νὰ σου κάνω; δὲν μου ἔγραψες κατὰ διὰ τὰ παρίπονά σου, καὶ ἐροβίσει μήπως... τὸ θυμήθηκα τώρα;) Ἀνεμοστρόβιλε (τί γράφηρα που πέρασαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες! ἔτσι εἶνε, ὅταν περῶ κανεῖς καλὰ.) Ἄσπρη Γάταν (ὅλα νὰ ἔλαβα σου ἔπερασε τὸ δακτυλάκι;) Ἀρχιναύαρχον Θεμισκλέα (πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος τὸ τετράδιον τῆς Λύρις τοῦ Ἀρίονος εἶχεν ἡμερομηνίαν 16 Μαρτίου, διότι τότε τὸ εἶχε γράφῃ ἄλλὰ τὸ ἔστειλε δὲν σοὺ το ἔστειλα.) Μαρίαν Α. Καλλιπικόν (τοῦτο συνίθη διότι καθε Φάκελλος περιέχει 20 φύλλα, ὥστε νὰ περισσεύουν μερικὰ πρὸς ἀντικατάστασιν, ἂν τυχὸν σχισθῇ κανὲν ἢ μουζουρωθῇ κτλ.) Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα (τὰ ἔλαβον καὶ μὴ ἀνησυχῆς ὅλοι δὲν ἀναλλάσσον Μ. Μυστικὰ.) Πασχαλιὰν (πολὺ λυπημένην ποὺ δὲν ἔδωκεν ἐπέτος εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὲ στερηθῇ τὸσας ἀγαπητὰς συμμαθητριάς.) Ἡρώα τῆς Σίρου (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω) καὶ τότε τὰ εὐρῆς ἄλλον ἡμίθεον.) Ἀγγὴν Φιλιαν (ἔσχημο ταξίδι πραγματικῶς ἄλλ' ἂρ' οὐ ἐρθάσατε καλὰ, δὲν πειράζει περιμένω τὰς φωτογραφίας) Τρομάραν (τὸ 36ον φυλλάδιον ἔστειλα στείλε καὶ τὰς νέας Ἀσκήσεις.) Ἄθ. Λεονάρδον (ἔστειλα.) Φιλόμοσον (τὴν ἔλαβα καὶ τον εὐχαριστήσα.) Ναυτοπούλιν (ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχες νοήθη περὶ τίνος πρόκειται καὶ δὲν σε παρετήγητα ὅπως ἐκεῖνη ἢ συνδρομητρία.) Σανθὴν Ναυτοπούλιν, Ἰα-

πότην τῆς Ἑλεεινῆς Μορφῆς (δὲν φαντάζεσαι πόσον μοῦ ἤρασαν ἡ ζωγραφικὴ σου ἔ και νὰ γίνῃ πάλιν κανένος Διαγωνισμός... Εἶσαι τώρα καλὰ;) Ναϊάδα (τί ἄραία ἢ ἐπιστολὴ σου! καὶ δὲ δημοσιεῖω μερικὰ κομμάτια εἰς τὸ Λεύκωμα· περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Στόλον.) Α. Β. Σουρλήν (ἔστειλα εὐχαριστῶ) Στρατάρχην τῶν Γαϊδάρων (ἢ παραγγέλια σου ἐπέταλέσθη) Μέλινα Ἰππότην (ἔστειλα) Κάμερ Σὺλβα (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὲ πού τα στείλουν καὶ κάμνε πολλὰς προτάσεις) Δυρικὸν Ποιητὴν, Βασίλεα τῶν Νάνων (σοὺ ἔστειλα 9 τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ Χάρτην τῶν Λύσεων) Ἀήτητορ Ἡρώα (ἔστειλα) Μεσολογγίται (ἢ Πίσσα μου χαίρεται τὴν Εὐμορφουλιαν σου καὶ τὸ γὰρ καὶ τῆς Ζήτην, Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας (κάνενος τὰ ἀρχικὰ δὲν ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω αἱ λύσεις σου ἦσαν ὀρθαί· ἀλλὰ διατὶ δὲν τὰς γράφεις εἰς τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων, νὰ διαγωνισθῇ;) Μικρὸν Τυμπανιστήν, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (σὲ ὑπερυχαρτῶ διὰ τὸ ἔσπαθωμα τὴν ποὺ θὲ ἔλθῃ ἢ Ναυτοπούλα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι τῆς εἶπα ὅτι ἐπιθυμεῖς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃς.) Ἀστὴρα τοῦ Βέγα (τὰ δνεῖρα πολλὰς φορὲς μὰς γελούν.) Ἰριδα, Ἀεροναυτην τῶν Βοσγίαν κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιτολά: ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου θὲν ἀπαντήσω εἰς τὸ προτεχίαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μὰς εἰς φοκίλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

579. Δεξιγοφίος.
Ποταμὸν καὶ πρόθεσιν — ἂν μοζὶ συνδέσῃς ὀλιποκλήσης κατὰ τι — τοὺς τρελοὺς νὰ δεσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνα;

580. Στοιχειόγοφίος.
Ἄπ' ἀρχαίον συγγραφεῖ τὸν λαμὸν ἂν ἀραιρέ-καὶ τὴν τόνον μεταθέσῃς, [σῆς] Ποταμὸν θὲν ποτελέσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργύρηνη Σαπουράκιη

581. Πνευματόγοφίος.
Με φίλην φηλὸν θὲ εἶμαι καὶ τὰ σύννεφα θὲ ἐγ- [γίζω].

Με δεσείαν ὅμως πάλιν θὲ δεσμεύω καὶ θὲ ὀρίσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστὴρος τοῦ Βέγα

582. Διυώδες Αἰνίγμα.
Ἄητος νυχτός
Καὶ σιδεράτος
Τὴν τρίχα σχίζει
Τὰ δίκρα πέρνει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουσιόου

583. Τετράγωνον.
Νάντικα κατασταθῶσιν αἱ
στιγμαὶ διὰ γραμμάτων
οὕτως ὥστε νὰναγινώ-
σκωνται, εἰς μὲν τὸ Α'
τετράγωνον: ἄνω θεά,
κάτω νῆσος, δεξιὰ πε-
νόν, ἀριστερὰ τροφή· εἰς
δὲ τὸ Β' τετράγωνον:
ἄνω φυτὸν, κάτω ἄυ-
κράτωρ, δεξιὰ καρπός, ἀριστερὰ φιλέλληνη ποι-
ητής.

Ἐστὴν τῆς Κυρατίζούσης Θαλάσσης

584. — 586. Κεκορυμμένα Ψευδώνυμα.

1. — Πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἰδέα τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ, καὶ θὲ ἐπιτύχῃ.

2. — Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο θὲ γίνῃ, ἄρα τόσοι θὲ φηρίσσαν, ὅσοι χρειάσονται.

3. — Ὅπως ὁπότε, ὁ ἀμῆτος τῶν Γνωμῶν εἰς

τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα θὲ εἶνε πλοῖσις κατ' ἐξοχήν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλοπάριδος ἄνω 587. Περόνη.

★ Ἀντικαθισταμένων τῶν ἀστερι-
σκῶν καὶ τῶν σιγγῶν διὰ γραμ-
μάτων ἀναγινώσκονται: καθέως
πτηνόν, ἰριζοντίως, ἀντονωμῖα, δι-
εῖξ (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω)
ζῶν, ἀριστερὰ νῆσος.

Ἐστὴν ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μιλήσιου

588. Σύνθεσις Δέξων.

Καταλλήως συνδυάζων τὰς κάτωθι δεκαεν-
νέα συλλαβὰς, σχηματῖσον τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρ-
χαιῶν πόλεων.

α, α, βα, δαι, ε, εκ, κη, λα, μυ, να, ρα, ραι, πο, πυθ, ρος, τα, τει, τε, τυ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακροβίτου

589. — 591. Ἄσθεια Παροράματα.

1. — Ὁ Πόρος ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
2. — Ἡ Σύρος ἦτο βασιτεῖος τῶν Χέρσων.
3. — Ὁ Λύων εἶνε ὁδὸν πιστόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐκατεβίου

592. Δογοπαίγιον.
Ποῖος ποταμὸς ἐπιδοκίμαζεν τὴν ἐρωτήσιν σου;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινέου Ἀθ

593. Μεθοδοισίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Στρατηγός· Ἀθηναίος, 2, Σύνδεσμος, 3, Νῆσος, 4, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς, 5, Ἰχθύς, 6, Ἄρετή, 7, Δίδογμα κακόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσσανοῦ τοῦ Βοσγίαν

594. Φωνηεντόλιπον.
ρ-κτ-πρ-σ-χ-ν-μ-ζ-τ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοπόου

595. Ἑλληποδοῦμνονον.
η-α-ο-ου-ε-ου-αι-ε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐτοιμορροποῦ Οἰκίης

596. Γοίφος.
ἴσως ἴσως
ἴσως 20 ἴσως
ἴσως ἴσως
ἴσως ἴσως

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνα;

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Δεκεμβρίου ἢ 1

426. Φάληρον (φα, Λήρ, ὄν). — **427.** Γέ-
ρων, Ἰέρων. — **428.** Φάρος, ἄρρος.

429. Ε Ξ Σ Ψ Η
Α Ι Ω Θ
Ρ Σ Ν Α Ν
Ε Ο Υ Γ Ω Δ Α Ε
Ι Δ Κ Ε Ρ
Ο Ο Ο Ω
Ν Ν Σ Ν

430. ΚΙ ΝΑ (ΚΙΝΑρος). — **431.** Ἀρίστη δι-
ΙΡΙΣ (ὉσΙΡΙΣ) σκέδασε τὸ ὄν-
ΝΙΚΗ (ἔ ΝΙΚΗθη) ταλλάσσειν Μι-
ΑΣΗΡ (θεΑΣ ΗΡας) κρὰ Μυστικὰ.

432. — 436. Γι-
νομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς γω,
σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀγωνία, ἐγωισμός, ἰ-
μέλω, ἀγωγός, Ἀργώ. — **437. — 439.** 1, Κά-
δος, Πάδος, πάθος, πῖθος. 2, Πόλις, μόλις,
μόλος, κώλος, πώμος, κώμος, κώμης, κώμη.
3, Πέτρας, πέτρας, πέρας, γέρας, γήρας, Ἡ-
ρας, Ἡρα, ὄρι, ὄδρα. — **440.** Διὰ τὴν Γνω-
νήσιν τοῦ Χριστοῦ. — **441.** ΛΕΩΝ (1, Ἑλλάς.
2, Ἑλεῖα 3, Ἰαπωνία. 4, ΔαΝία). — **442.**
Ἐργον οὐδὲν δνειδος, ἀεργίη δὲ τ' δνειδκ. —
443. Ἡ πολυτέλεια συνεπιφέρει ραθυμίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὅδου Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 42

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
ΤΙ ΠΟΙΗΤΕΟΝ;

Καὶ τώρα ἐκ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ
μὸς δὲν ἀπέμεινε τίποτε, — οὔτε μία σα-
νὴς!.. Ἐνῶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς εὐρί-
σκετο ἑκατὸν πόδας ὑψηλότερα τῆς θα-
λάσσης, αἶφνης εὐρέθη εἰς βάθος πεν-
τακοσίων ποδῶν, ὑπὸ τὴν θά-
λασσαν..

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς κα-
ταστροφῆς, ἀπεμείναμεν κα-
τάκληκτοι, ἐνεοί... Δὲν ἠδύ-
νάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἀκόμη
τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμοὺς...
Οὔτε μία κραυγὴ, οὔτε ἐν κί-
νημα!.. Μὰς κατέλαβε μία
ἐκλυσις καὶ ἐμείναμεν εἰς τὰς
θέσεις μας ἀκίνητοι, καρφω-
μένοι εἰς τὸ παγιωμένον ἔδα-
φος... Μόνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ Τζέμ Βέστ εἶδα νὰ
πίπτουν δύο δάκρυα. Ναι, ὁ
τόσον ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς αὐ-
τὸς ἄνθρωπος ἐκλαυσεν! Ὁ
Ἀ λ β ρ α ν ο ς, τὸν ὁ-
ποῖον ἠγάπα τόσο, ἐχάθη.
Καὶ κατὰ τὸ ἐχάθησαν δύο ἐκ
τῶν πιστοτέρων ἀνδρῶν μας,
ὁ Ρογγῆρος καὶ ὁ Γρατιάνος,
παρασυρθέντες εἰς τὴν ἄβυσ-
σον. Ὑπήρχε καὶ τρίτον θύ-
μι, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκαίνος, εἰς
ἐκ τῶν τῆς Φαλκλάνδης, τὸν
ὁποῖον συνέτριψε διερχομένη
ἡ γολέττα, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου
δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰμὴ ἄ-
μορφος μάζα ἐν μέσῳ λίμνης
αἵματος... Φεῦ! ἡ τύχη ἢ
ποῖα εἶχε δειχθῆ πρὸς ἡμᾶς
τόσον εὐνοῦς μέχρι τῆς στιγ-
μῆς καθ' ἣν ὁ Ἀ λ β ρ α-
ν ο ς ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ στοι-
χείου του, μὰς ἐπληγτε τώρα
διὰ φοβερῶν καὶ ἀλλεπαλλή-

λων πληγμάτων. Καὶ ἐξ ὅλων, τὸ τε-
λευταῖον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ φοβερώτερον;
δὲν ἦτο πλῆγμα θανάσιμον;
Τὴν πρώτην στιγμὴν διεδέχθη μετ' ὁ-
λίγων θορυβώδης συναυλία φωνῶν, κραυ-
γῶν ἀπελπίστας, τὴν ὁποῖαν ἐδικαιολό-
γει ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ. Ἐκαστος
βεβαίως θὰ ἐπρότιμα νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ
τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ καθ' ἣν στιγμὴν
κατεκρημνίζετο. Οὕτω τοῦλάχιστον τὰ
βάσανα ὅλων θὰ ἐτελείωναν διαμίας,
ὅπως τοῦ Ρογγῆρου καὶ τοῦ Γρατιάνου.
Καὶ αὕτη θὰ ἦτο ἡ μόνη λύσις, ἡ ὁ-

ποῖα θὰ ἤρμοζεν εἰς τόσον ἄφρονα, εἰς
τόσῳ παράτολμον ἐπιχείρησιν!
Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτο-
συντηρησῆς ὑπερίσχυσε. Καὶ ἐκτός τοῦ
Χήρνε, ὁ ὁποῖος, παράμερα, ἐπέμενε
σιωπῶν, οἱ σύντροφοί του ἀνέκραξαν:
— Στὴ βάρκα!.. Στὴ βάρκα!..
Δὲν ἐκρατοῦντο πλέον ἢ ἀπόγνωστι
τοὺς παρέφερον. Καὶ ὤρμησαν ὡς τρε-
λοὶ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε φυλαχθῆ
ἡ μόνη μας λέμβος, ἡ μικρὰ, ἡ ἀνε-
παρκῆς διὰ τόσους ἀνθρώπους.
Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ
Βέστ ἔτρεξαν νὰ τοὺς ἀναχαί-
τισουν. Μαζὶ τῶν ἔτρεξα καὶ
ἐγὼ, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ
ναυκλήρου. Ἡμεθα ὀπλισμέ-
νοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ κά-
μωμεν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν
μας. Ἐπρεπεν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ
νὰ σώσωμεν τὴν λέμβον ἀπὸ
τὰς χεῖρας τῶν παραφῶρων ἐ-
κεινῶν. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τι-
νας μόνον ἦτο κτήμα καὶ
σωτηρία ὅλων ἡμῶν!
— Ναῦται, ὀπίσω!.. ἀνε-
κραξεν ὁ πλοίαρχος.
— Ὅπισω, εἰδεμὴ πυρο-
βολοῦμεν κατὰ τοῦ πρώτου,
ποῦ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἐν
βῆμα!.. εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ.
Καὶ οἱ δύο τοὺς ἠπέλιον
προτεινόντες τὰ πιστόλιά των.
Ὁ ναυκλῆρος ἦτο κτήθου κατ'
ἐπάνω των τὸ τυφέκιόν του.
Ἐγὼ ἐκράτουν τὴν καραβίαν
μου, ἔτοιμος νὰ σκοπεύσω...
Ἄλλ' εἰς μάτην! Τίποτε
δὲν ἤκουον οἱ ἐκφρονες ἐκεῖ-
νοὶ καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰς
ἐξ αὐτῶν διεσκέλιζε τὸν τε-
λευταῖον βράχον, ἔπεσε, βλη-
θεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ὑπο-
πλοίαρχου. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ
κρατηθῆ, καὶ ὀλισθήσας διὰ
τῆς κλιτύος, ἐχάθη εἰς τὴν ἄ-
βυσσον.

Ἡρασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἔσηκωσε καὶ τὸν ἐτίναξε
δέκα βήματα μακρὰν... (Σελ. 330, στήλ. α'.)

Τὸ παράδειγμα τῆς ταχειᾶς
καὶ δικαίας ταύτης τιμωρίας
δὲν ἐσυνέτισε τοὺς ἄλλους.